

Curierul Adventist

Organ al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

ANUL LXVII

FEBRUARIE 1990

Creștinii Adventiști de Ziua a Șaptea au ocazia în acest an să cunoască o nouă noțiune a misionarismului: „Strategia misiunii globale“. Acest nou program al Conferinței Generale — după realizarea succeselor binecuvintate ale programului „Seceriș 90“ — constituie un program mai lung al lucrării misionare și cuprinde în sine un vast teritoriu de activitate al Bisericii.

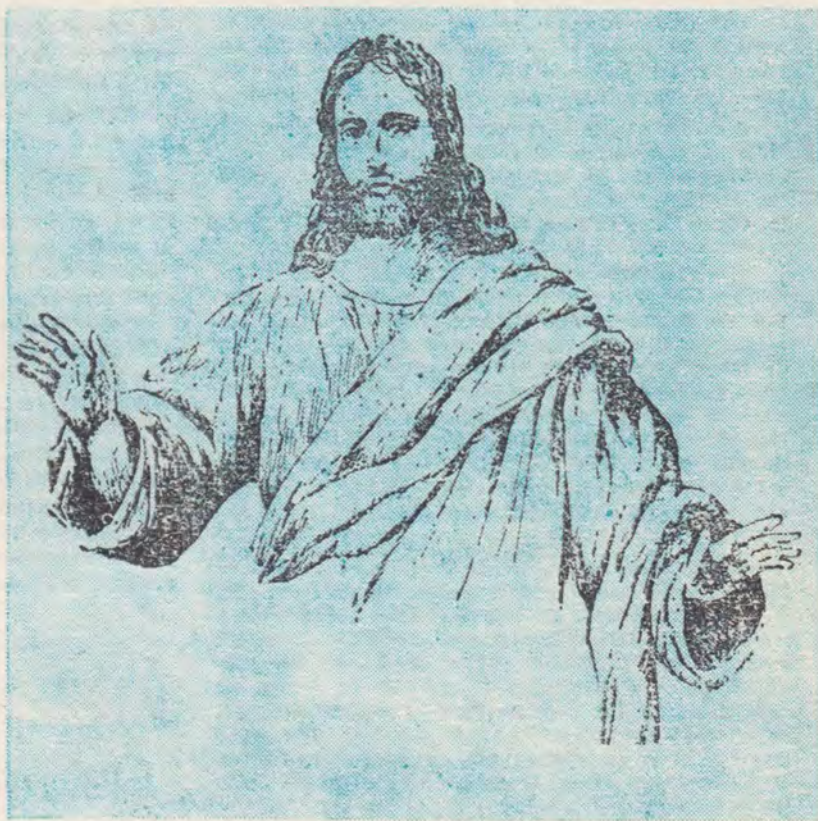
„Strategia misiunii globale“ sau mai pe scurt „Strategia globală“ impune o nouă gândire privitoare la lucrarea misionară. Consider că nu este întâmplător pentru Biserica Adventă din România faptul că acest program a fost elaborat tocmai pentru timpul în care lucrarea din țara noastră — grație harului divin prin evenimentele de pe plan social — poate intra, după un timp îndelungat de oprămare, în circuitul normal al vieții Bisericii Adventiste mondiale.

A sosit timpul, cînd noi, creștinii adventiști, trebuie să întocmim planuri prin care întreta solie îngerească să se transmită oricărui norod și oricărei grupări etnice, indiferent de răspunsul pe care destinatarul soliei îl vor da.

Trebuie să înțelegem încă o dată supremul mandat, că „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor oamenilor. Atunci va veni sfîrșitul“ (Matei 24,14).

Dumnezeu nu va realiza acest plan al Său decît prin biserica Sa. Este știut faptul că „biserica este unealta aleasă a lui Dumnezeu întru salvarea oamenilor. Ea a fost adusă la ființă pentru slujire, iar dato-

Ceva deosebit pentru Hristos

ria sa sfîntă este propovăduirea Evangheliei în lumea întreagă“ (A.A. 9).

Hotărîrea privind strategia globală enunță printre altele: „Dumnezeu a găsit cu cale să mintuiască pe oameni, conducîndu-i prin nebunia propovăduirii“ (1 Cor. 1,21) la regret și pocăință (Rom. 2,4; Ioan 1,12; Fapte 2,28).

Chiar dacă ni se pare de neatins acest ideal, strategia globală ne îndeamnă pe noi, o-

menii credinței, să ne achităm față de Domnul și față de semenii noștri de această minimă datorie, ca prin mărturie să le vorbim despre mintuirea oferită prin Isus Hristos.

Biserica Adventă cunoaște azi o creștere vădită în lume. Zilnic primesc botezul evanghelic aproape două mii de suflete. Această știre misionară ne umple inimile de bucurie. Dar nu mai puțin este adevă-

Continuare în pag. a 5-a

Biserica lui Hristos este instrumentul folosit de Dumnezeu pentru mîntuirea oamenilor. Misiunea ei este de a duce lumii Evanghelia. Și această îndatorire o au toți creștinii. Fiecare, în limitele darului său și ocaziilor pe care le are, trebuie să aducă la îndeplinire însărcinarea Mîntuitorului. Iubirea lui Hristos descoperită nouă ne face datori față de toți aceia care nu-L cunosc. Dumnezeu ne-a dat lumină, nu numai pentru noi ci pentru a o revărsa și asupra altora.

Dacă urmașii Domnului Hristos ar fi treji la postul datoriei lor, ar fi mii acolo unde astăzi este numai unul care vestește Evanghelia în țările lumii. Și toți aceia care nu se pot angaja personal în această lucrare o pot susține cu mijloacele lor, cu simpatia și rugăciunile lor. Și mai este încă mult de lucru pentru suflete, chiar în țările așa-zis creștine.

Nu este nevoie să mergem în țările păgîne, nici chiar să părăsim cercul cel restrîns al familiei, dacă îndatoririle noastre ne rețin aici, ca să lucrăm pentru Hristos. Noi putem face acest lucru în cămin, în comunitate, printre cei care au legătură cu noi, printre cei cu care lucrăm zilnic.

Cea mai mare parte a vieții Mîntuitorului pe pămînt a fost petrecută lucrînd din greu în micul atelier de dulgherie din Nazaret. Îngerii slujitori vegheau pe Domnul vieții pe cînd El mergea alături de țărani și muncitori, nerecunoscut și neonorat. El își îndeplinea tot atît de conștiințios chemarea în timp ce lucra în modestul Său atelier, ca și atunci cînd vindea pe bolnavi sau cînd umbla pe valurile răscolite de furtună ale mării Galileii. Tot așa și noi putem umbla și lucra cu și pentru Hristos în cele mai umile îndatoriri și în cele mai de jos poziții ale vieții.

Apostolul spune: „Fiecare, fraților, să rămînă cu Dumnezeu în starea în care era cînd a fost chemat” (1 Cor. 7,24). Omul de afaceri poate să-și conducă afacerile așa fel încît, datorită cinstei și credinței sale, Domnul să fie preamărit. Dacă este un adevărat urmaș al Domnului Hristos, el va demonstra religia lui în tot ceea ce face și va da pe față, înaintea oamenilor, spiritul lui Hristos. Mecanicul poate fi și el un reprezentant vrednic și credincios al Aceluia care a muncit din greu în umila Sa viață trăită în mijloul dealurilor și văilor din Galilea. Toți aceia care poartă numele lui Hristos să lucreze și să se comporte astfel încît ceilalți, văzînd faptele lor bune, să slăvească pe Creatorul și Răscumpărătorul lor.

Mulți au găsit scuze pentru faptul că n-au pus darurile lor în slujba lui Hristos, spunînd că alții aveau daruri și ocazii mai bune ca ei. A existat chiar ideea că numai celor care sînt în mod deosebit talentați, numai acestora li se cere să consacre destoinicia lor în slujba lui Dumnezeu. Unii au înțeles că talentele au fost date numai unei anumite clase favorizate, excluzînd pe ceilalți, care, bineînțeles, nu sînt chemați să se împărtășească nici de activitatea acestora, nici de răsplata lor. Dar în parabola Domnului lucrurile nu sînt prezentate în acest fel. Cînd stăpînul casei a chemat pe slujitori, a dat fiecăruia partea sa de lucru.

Cu un spirit plin de iubire, noi putem îndeplini cele mai umile îndatoriri ale vieții „ca pentru Domnul” (Col. 3,23). Dacă iubirea lui Dumnezeu este în inimă, ea se va manifesta în viața de fiecare zi. Vom fi atunci înconjurați de parfumul plăcut al prezenței lui Hristos, iar influența noastră va fi spre înălțare și binecuvîntare.

Nu trebuie să așteptăm ocazii mari, speciale sau talente extraordinare, pentru ca numai atunci să lucrezi pentru Dumnezeu. Nu trebuie să te gîndești ce va gîndi lumea despre tine. Dacă viața zilnică este o mărturie despre curăția și sinceritatea credinței tale și dacă și ceilalți sînt convinși că dorința ta este să le fii de folos, atunci eforturile tale nu vor fi zadarnice.

Cel mai umil și cel mai sărac dintre ucenicii Domnului Hristos poate fi o binecuvîntare pentru alții. Poate că fii cerului nu-și dau seama că fac în mod deosebit ceva bun, dar prin influența lor tăcută, ei pot da loc la valuri de binecuvîntări care să devină tot mai adînci și mai întinse, ale căror rezultate binecuvîntate poate că nu le vor cunoaște decît în ziua răsplătirii finale. Ei nu simt și nici nu au cunoștință de faptul că au făcut cine știe ce lucruri mari. Ei nu sînt chemați să se împovăreze singuri cu îngrijorarea reușitei lucrării. Ei trebuie să meargă mereu înainte în liniște îndeplinind cu credincioșie lucrarea pe care Dumnezeu le-o încredințează; atunci viața lor nu va fi trăită în zadar. Viața lor proprie va crește mai mult și tot mai mult după chipul Domnului Hristos. Ei sînt lucrători împreună cu Dumnezeu în viața aceasta și se pregătesc astfel pentru lucrarea cea mai înaltă și pentru bucuria neumbrită de nimic a vieții veșnice.

E.G. White
(C. Hr. p. 81)

Editura Curierul Adventist

Revista Curierul Adventist este organul oficial al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România

Apare lunar, sub conducerea unui comitet de redacție format din:

Dumitru Popa, redactor-șef;
Adrian Bocăneanu, secretar de redacție;
Nelu Dumitrescu, Nicolae Popescu,
Apostol Chelbegeanu și Iosif Gyéresi, membri.

Redacția și administrația:
București, str. Plantelor nr. 12 — sect. 2
Tel. 20.42.07

La aniversarea, în acest an, a șapte decenii de la organizarea Uniunii de Conferințe a Bisericii Creștine a Adventiștilor de Ziua a Șaptea din România, gândul ni se îndreaptă către cei pe care Dumnezeu i-a folosit ca instrumente pentru aducerea la îndeplinire a planurilor și lucrării Sale. Pionierii sau bătrînii noștri sînt aceia care au slujit lui Dumnezeu și bisericii cu un neîmpărțit spirit de jertfă și dăruire. Ei și-au abandonat pozițiile și perspectivele vieții lor atunci cînd, asemenea lui Saul din Tars pe drumul Da-

Ștefan Demetrescu

1920 — 1990

mascului, Domnul Isus Hristos li s-a descoperit, schimbînd complet cursul vieții lor.

Eșalonul prim al bărbatilor lui Dumnezeu chemați a putea pe inimă lucrarea de vestire a Evangheliei veșnice a fost alcătuit din personalități pe care cerul i-a luat de la ocupația obișnuită a vieții lor. Pe frații P.P. Paulini și D. Florea i-a chemat din sălile de cursuri ale Facultății de medicină din Bucu-

rești. Pe fr. St. Demetrescu din cadrele armatei, fiind ofițer activ ca și fr. P.P. Păunescu. Pe fr. Constantin Popescu de la Viena, unde își desăvîrșea talentul în arta picturii. Pe fr. Ștefan Ivăncică, temerarul, neînfriatul și neobositul lucrător laic, de la coarnea plugului, care a tras brazde adînci pe ogorul Evangheliei în mod deosebit în Teleorman. Și pe mulți alții, pe micii și marii anonimi, Dumnezeu i-a chemat și i-a folosit la zidirea trupului lui Hristos — biserica Sa.

Venind în biserică, aceștia au adus cu ei zestrea de inimă și înțelepciunea luminată de Duhul Sfînt. Au adus averea lor pe care au investit-o în zidirea acestei biserici. Ei s-au zidit pe ei înșiși și n-au preocupat nimic pentru cauza sfînta a Evangheliei, pe care au slujit-o cu credincioșie și au sfîrșit alergarea slujirii lor săraci în cele materiale, dar bogați în cele ce aparțin veșniciei.

Ei stau ca un exemplu pentru slujitorii lui Dumnezeu de astăzi, ca o mustrare pentru aceia care, intrînd în lucrare, așteaptă ea să primească „totul“ de la ea, fără să investească prea mult. Se impune o totală schimbare a concepției slujirii și menirii noastre, căci timpul și nevoile lucrării ne zoresc.

Fratele Ștefan Demetrescu vede lumina zilei la 24 iunie

1882 în com. Stoicești, jud. Argeș, dintr-o familie de truditori ai pămîntului. Tatăl său, Dumitru, un om evlavios, era cîntăreț la biserică și și-a crescut copiii în frica lui Dumnezeu.

Copil fiind, Ștefan urmează cursurile școlii primare în satul natal; apoi primele trei clase de liceu le face la Pitești, după care urmează cursurile liceului militar de la Craiova și București (Dealul Spirii) și în 1903 îl găsim sublocotenent în regimentul 2 Vilcea, din orașul Rîmniceu Vilcea.

În acest regiment, în anul 1906, studentul în medicină P.P. Paulini a venit să-și facă stagiul militar (cu termen redus) în compania 1-a a regimentului 2 Vilcea, unde era ofițer St. Demetrescu. Este **Cineva** care are în atenție destinul oamenilor, oferindu-le ocazii, intersecțindu-le drumul vieții cu căile veșniciei, invitîndu-i în acest fel să aleagă; omul rămîne autorul propriului său destin.

St. Demetrescu aude pentru prima dată solia adventă în casa lui Dan Simionescu — în vinerea Paștelui a anului 1906, unde era găzduit P.P. Paulini. În ziua aceea, fr. Dumitriu, un profesor de limba germană, le-a vorbit despre profețiile din Daniel 2 și Daniel 7. Le-a des-fășurat istoria lumii în lumina profețiilor biblice. Mai tîrziu,

C U P R I N S :

• Ceva, deosebit pentru Hristos	C. I
• De la inimă la inimă	C. II
• Aniversări : Șt. Demetrescu	1
• Despre principii	3
• Sesiunea Conf. Generale	6
• Ce se înțelege prin activitatea laică	7
• Activități evang. în Conf. Cluj	8
• Hirotanire	9
• Porunca iubirii	10
• De la Sabat la Duminecă	11
• Întîlnirea din Darmstadt	13
• Natura omului (2)	14
• Și pentru mine	15
• Piinea vieții	16
• Sfîrșit de cale	16

fr. St. Demetrescu avea să-și amintească: „Am rămas foarte impresionat de cele auzite în orele acelea, mai ales pentru faptul că de trei ani aveam Biblia și citeam zilnic din ea. Simțeam că însăși auzirea soliei constituie o chemare de la Dumnezeu, chemarea de a te dedica vestirii ei. Înțelegeam că este nevoie de o schimbare, de o reformă, dar nu știam cum trebuie făcută... pe ce bază și prin ce mijloace“. N-a stat inactiv, ci a căutat să cunoască, să se convingă, să trăiască adevărurile descoperite care i-au cucerit inima și i-au încălzit sufletul. Și astfel în foaia publicată de Adventistii de Ziua a Șaptea în anul 1907, se poate citi: „La 29 iunie 1907 a avut loc în București o solemnitate deosebită. Cu ocazia aceasta am avut bucuria să primim în mijlocul nostru și un ofițer“. Ofițerul acesta era fr. St. Demetrescu. Din acel moment fr. Demetrescu, „taica“ cum avea să i se spună mai târziu, se consacră vestirii adevărului evanghelic, în slujba cărui rămâne toată viața sa. În perioada anilor 1906—1908 urmează cursurile Seminarului Teologic de la Friedensau, din Germania, după care este chemat să lucreze ca slujitor al Evangheliei la Berlin, Göttingen și Bonn (1908—1910).

Atât anii de studiu, cât și cei de slujire în Germania îl vor forma ca un caracter tenace, sobru, echilibrat, cu un program de viață și lucrare bine definit. Aportul dînsului din perioada de început a lucrării este considerabil.

În anul 1910, fr. Demetrescu revine în țară și își începe activitatea de propovăduitor al Evangheliei la Ploiești. La data aceea nu exista o comunitate de credincioși adventiști la Ploiești, dar exista un interes deosebit pentru adevărurile sfinte. Fratele Demetrescu lucrează neobosit și în curînd se formează o puternică grupă de trăitori ai adevărului printre care amintim: Roza și Andrei Deneș; Elena și Ilie Stroiescu; Maria și Stelian Negoită; Paraschiva Dumitrescu; Lina și Costică Andrei și alții. La Sinaia găsim familia Totpal, sora

Paraschiva Strazzaboschi, sora Peverini și alții.

Din Ploiești fr. St. Demetrescu își va extinde activitatea spre Dobrogea, la Viile Noi și spre Teleorman, fiind primul misionar adventist care a propovăduit solia adventă în Teleorman. Astfel, în anul 1911, vizitează comuna Putinei. Aici aude adevărul biblic Stefan Ivăncică, om nios și doritor de mîntuire. El va deveni un pionier al lucrării laice de mare succes, un adevărat unicat al slujirii dezinteresate. La Băduleasa vine la credință familia Turturică. Tot în 1911 activează temporar și la Brăila unde interesul pentru adevăr prindea rădăcini. O activitate plină de bucurii și roade bogate. Cît de mult avem de învățat de la înaintașii noștri!

În vara anului 1912 este mutat în București, unde va deservi comunitatea București-Basarab, ce înființase ramificația din str. Berzei. După doi ani, în 1914, este mutat la Brăila unde în toamna aceluiași an este întărit prin binecuvîntare ca pastor al Bisericii Crestine Adventiste de Ziua a Șaptea. Biserica recunoștea astfel chemarea și consacrarea sa, rezultatele activității sale. După această dată începe drumul cel lung al activității sale, periplul său în lucrarea la care a fost chemat. Mutat dintr-un oraș în altul, a mers fără să-și permită să întrebe de ce numai el trebuie să se tot mute. Educația de ostaș i-a dăruit în caracter supunere și dispoziția de a merge acolo unde este chemat.

În anii primului război mondial, fr. Paulini fiind mobilizat, el a fost singurul conducător al lucrării. În 1918, fr. St. Demetrescu este mutat la Craiova unde lucrează cu sînguință. În tot acest timp, fr. Demetrescu, în afară de activitatea sa pastorală, va activa alături de fr. Paulini, îndeplinind funcții de răspundere. Astfel, cînd în 1914 se organizează Conferința Română a Bisericii Crestine Adventiste de Ziua a Șaptea, fr. Demetrescu va fi ales ca secretar al Conferinței (1916) și deci membru al comitetului de conducere a lucrării, o activitate intensă cu o largă arie

și cu multiple responsabilități. Viața acestor pionieri ai bisericii s-a identificat cu viața bisericii.

Continuînd „mișcarea“ adventă a slujirii sale, după 1920 cînd s-a organizat Uniunea Română a Bisericii Crestine Adventiste de Ziua a Șaptea, fr. Demetrescu este mutat la Focșani, la noua Conferință care s-a înființat și care cuprindea Moldova, Basarabia, cum și județele Buzău, Brăila și Rîmnicul Sărat, avînd mai bine de 300 de credincioși. La Focșani va activa și în cadrul Seminarului Teologic adventist ce își începe activitatea de pregătire a lucrătorilor.

Este mutat în 1925 la Sibiu ca președinte al Conferinței Transilvania.

În anul 1928 fr. St. Demetrescu este consilier al Uniunii iar în 1937 se afla printre profesorii Seminarului Teologic de la Brașov.

Un spirit activ și doritor să fie cît mai de folos cauzei sfinte ce o slujea, fr. Demetrescu urmează cursurile facultății de drept din București. Ca avocat, fr. Demetrescu sustine — ca apărător — multe din procesele ce au fost intentate credincioșilor sau bisericii. Cel mai răsunător proces are loc la Ploiești în perioada interbelică și apoi în timpul dictaturii fasciste. Cu spiritul său ascuțit, era o plăcere să asculti pledoariile sale în sălile tribunalelor, calități ce au contribuit mult la succesele sale.

În perioada evenimentelor ce au declanșat cel de al doilea război mondial, după 1938, fr. Demetrescu revine în București pentru a da asistență juridică și spirituală bisericii. Acționează în calitate de consilier al Uniunii, președinte al Conferinței București și profesor la Seminarul Teologic ce funcționa din 1950 în București. În 1958 iese din cadrele active ale bisericii, rămînînd însă activ în mijlocul frățietății pînă la 27 octombrie 1973 cînd trece la odihnă, la o vîrstă patriarhală.

Asemenea celorlalți bărbați ce au făcut o lucrare de pionierat, fr. Demetrescu s-a identificat în totul cu biserica al

cărei slujitor era. O personalitate proeminentă și demnă, avea curajul susținerii convingerilor personale, dar a slujit cu credincioșie și demnitate acolo unde biserica l-a chemat. A fost un trăitor și susținător al adevărurilor Bibliei și Spiritului Profetic și am putea spune că în anii vârstei patriarhale a format în jurul său un „curent“, un grup de „învățaței“, dar fr. Demetrescu, „Tăica“, era și a rămas inimitabil.

La această aniversare aducem mulțumiri lui Dumnezeu pentru bărbății care prin credincioșia lor față de chemarea divină și prin caracterele lor de monolit au contribuit la dezvoltarea bisericii din țara noastră și a unui spirit de slujire și spiritualitate ce trebuie păstrat și înobilat de fiecare generație prin prezența și lucrarea Duhului lui Dumnezeu. Da! Să nu uităm cumva drumul pe care a condus Dumnezeu Biserica Sa, pe copiii și

slujitorii Săi pînă în clipa de față.

Cinstim memoria acestor uriași ai credinței și slujirii dezinteresate, subliniind idealul plin de frumusețe și statornicie al credinței și nădejzii advențe.

„Chiar dacă ai fi risipit pînă la cealaltă margine a cerului, chiar și de acolo te va stringe Domnul Dumnezeuul tău“ (Deut. 30,4).

D. POPA

Despre prîncipiî (II)

Zvoarele naturale de unde își trage prîncipiile Biserica Creștină Adventistă de ziua a Șaptea sînt: voia lui Dumnezeu comunicată prin Sfînta Scriptură și Spiritul Profetic, și sfatul frățesc călăuzit de Cuvîntul lui Dumnezeu și Duhul Sfînt.

„Iată“, zicea servul lui Dumnezeu, Moise, către poporul credincios din zilele sale, „v-am învățat legi și porunci, cum mi-a poruncit Domnul, Dumnezeul meu, ca să le impliniți în țara pe care o veți lua în stăpînire“ (Deut. 4,5). „Cartea aceasta a legii să nu se depărteze de gura ta; cugetă asupra ei zi și noapte, căutînd să faci tot ce este scris în ea; căci atunci vei izbîndi în toate lucrările tale, și atunci vei lucra cu înțelepciune“ (Iosua 1, 8).

„Sînt trei căi prin care Domnul ne descoperă voia Sa pentru a ne călăuzi și a ne pregăti să călăuzim pe alții... Dumnezeu ne descoperă voia Sa în Cuvîntul Său. Vocea Lui se mai face auzită prin lucrările Sale providențiale... Un alt fel în care se aude vocea lui Dumnezeu este prin apelurile Duhului Său Sfînt“ (5 T/512).

Iar în Mărturiî vol. VI, pag. 402 și 403 ni se spune: „Noi trebuie să primim Cuvîntul lui Dumnezeu ca pe o supremă autoritate. Trebuie să primim adevărurile ei pentru noi personal. Și putem aprecia aceste adevăruri numai cînd le căutăm personal. Atunci cînd facem din Cuvîntul lui Dumnezeu călăuză vieții noastre, se răspunde pentru noi la rugăciunea Domnului Hristos: „Sfîntește-i prin adevărul Tău; Cuvîntul Tău este adevărul“ (Ioan 17, 17).

De aceea, pe bună dreptate Adventiștii de Ziua a Șaptea cred: „Că Sfintele Scripturi ale Vechiului și Noului Testament au fost date prin inspirația lui Dumnezeu, că ele cuprind o descoperire cu totul îndestulătoare a voinței

Sale față de oameni și constituie singura regulă fără greș în ce privește credința și felul de viață“ (2 Tim. 3, 15-17 — Manualul Comunității, cap. 2, par. 1); „Că voința lui Dumnezeu în ce privește viața morală este cuprinsă în Legea Sa. Cele Zece Porunci; că acestea sînt prîncipiile morale cele mai mari și de ne schimbă, obligatorii pentru toți oamenii din orice veac“ (Ex. 20, 1-17 — Idem, par. 6).

În îndurarea și înțelepciunea Sa, Dumnezeu a mai hotărît ca pentru traducerea în viață a vîndușelilor Sale veșnice, credincioșii să se constituie în sfaturi. Păstrarea ordinii cereștii în mijlocul bisericii de pe pămînt este asigurată prin existența în sinul ei a unor sfaturi de oameni „înțelepți, pricepuți și cunoscuți“ (Deut. 1, 13). Însuși Domnul a spus pe vremea lui Moise: „Adună la Mine șaptezeci de bărbați, dintre bătrîni ai Israel, din cei pe care-i cunoști ca bătrîni ai poporului și cu putere asupra lor; adu-i la cortul înfrînării și să se înfățișeze acolo împreună cu tine. Eu Mă voi pogori, și îți voi vorbi acolo, voi lua din duhul care este peste tine, și-l voi pune peste ei ca să poarte împreună cu tine sarcina poporului, și să n-o porti tu singur... Moise a josit și a spus poporului cuvintele Domnului. A adunat șaptezeci de bărbați din bătrîni poporului, și i-a pus în jurul cortului. Domnul S-a pogorit în nor, și a vorbit lui Moise; a luat din duhul care era peste el, și l-a pus peste cei șaptezeci de bătrîni. Și de îndată ce duhul s-a așezat peste ei, au început să proorocească“ (Numeri 11, 16. 17. 24. 25).

Prîncipiul acesta al sfatului pentru buna reușită este scos în evidență în următoarele locuri din Sfînta Scriptură: „Cînd nu este chibzuință, poporul cade; dar biruința vine prin marele număr de sfetnici“ (Prov. 11, 14). „Planurile nu izbutesc, cînd lipsește o adunare care să chibzuiască dar izbutesc cînd sînt mulți sfetnici“ (Prov. 15, 22). „Planurile se pun în cale prin sfat!“ (Prov. 20, 18). „Căci prin măsură chibzuită cîștigă bătălia, și prin marele număr al sfetnicilor, ai biruința“ (Prov. 24, 6).

Încetători în valoarea sfatului frățesc sub călăuzirea Duhului Sfînt, primii creștini au

recurs la sfat ori de câte ori probleme noi se iveau în fața lor. Așa de pildă „în Biserica din Antiohia erau niște prooroci și învățători: Barnaba, Simon, numit Niger, Luciu din Cirenă, Manaen, care fusese crescut împreună cu cirmuitorul Irod, și Saul. Pe când slujeau Domnului și posteau, Duhul Sfânt a zis: 'Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat'. Atunci după ce au postit și s-au rugat și-au pus mâinile peste ei, și i-au lăsat să plece. Barnaba și Saul, trimiși de Duhul Sfânt, s-au coborât la Seleucia, și de acolo au plecat cu corabia la Cipru. Ajunși la Salamina, au vestit Cuvântul lui Dumnezeu în sinagoga iudeilor" (Fapte 13.1-5). E de observat că sfatul acestor „prooroci și învățători” se caracteriza prin „postire și rugăciune” de pe urma cărui fapt primeau sfat divin.

S-a întâmplat ceva mai târziu tot la Antiohia că vreo „câțiva oameni veniți din Iudea, învățau pe frați și ziceau: 'Dacă nu sinteți tăiați împrejur după obiceiul lui Moise, nu puteți fi mântuiți'. Pavel și Barnaba au avut cu ei un viu schimb de vorbe și păreri deosebite; și frații au hotărât ca Pavel și Barnaba și câțiva dintre ei, să se suie la Ierusalim la apostoli și prezbiteri, ca să-i întrebe asupra acestei neînțelegeri... Cînd au ajuns la Ierusalim, au fost primiți de Biserică, de apostoli și de prezbiteri, și au istorisit tot ce făcuse Dumnezeu prin ei. Atunci unii din partida Fariseilor, care crezuseră, s-au ridicat, și au zis că Neamurile trebuie să fie tăiate împrejur, și să li se ceară să păzească Legea lui Moise. Apostoli și prezbiterii s-au adunat laolaltă ca să vadă ce este de făcut. După ce s-a făcut multă vorbă s-a sculat Petru și le-a zis: 'Fraților, știți că Dumnezeu, de o bună bucată de vreme, a făcut o alegere între voi, ca prin gura mea, Neamurile să audă cuvîntul Evangheliei, și să creadă. Și Dumnezeu, care cunoaște inimile, a mărturisit pentru ei, și le-a dat Duhul Sfânt ca și nouă. N-a făcut nici o deosebire între noi și ei, întrucît le-a curățit inimile prin credință. Acum dar, de ce ispititi ne Dumnezeu, și puneți ne grumazul necurățeniei un iug, ne care nici părinții noștri, nici noi nu l-am putut purta? Ci credem că noi, ca și ei, sintem mântuiți prin harul Domnului Isus'. Toată adunarea a făcut, și a ascultat pe Barnaba și pe Pavel, care au istorisit toate semnele și minunile pe care le făcuse Dumnezeu prin ei în mijlocul Neamurilor.

Cînd au încetat ei de vorbit, Iacov a luat cuvîntul și a zis: 'Fraților, ascultați-mă! Simon a spus cum mai întii Dumnezeu și-a aruncat privirile peste Neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor, care să-I poarte Numele. Și cu faptul acesta se potrivește cuvintele proorocilor, după cum este scris: 'După aceea Mă voi întoarce, și voi ridica din nou cortul lui David din prăbușirea lui, îi voi zidi dărîmăturile, și-l voi înălța din nou: pentru ca rămășița de oameni să caute pe Domnul, ca și

toate Neamurile peste care este chemat Numele Meu, zice Domnul, care face aceste lucruri, și căruia Îi sint cunoscute din veșnicie'. De aceea eu sint de părere să nu se pună greutăți aceloră dintre Neamuri care se întorc la Dumnezeu: ci să li se scrie doar să se ferească de pingăririle idolilor, de curvie, de dobitoace sugrumate și de sînge. Căci încă din vechime, Moise are în fiecare cetate oameni, care-l propovăduiesc, fiindcă este citit în sinagogi în toate zilele de Sabat'.

Atunci apostoli și prezbiterii și întreaga Biserică au găsit cu cale să aleagă vreo câțiva dintre ei, și să-i trimită la Antiohia, împreună cu Pavel și Barnaba. Și au ales pe Iuda, zis și Barnaba, și pe Sila, oameni cu vază între frați. Și au scris astfel prin ei:

'Apostolii, prezbiterii și frații: către frații dintre Neamuri, care sint în Antiohia, în Siria și în Cilicia, plecăciune!

Fiindcă am auzit că unii, plecați dintre noi, fără vreo însărcinare din partea noastră, v-au tulburat prin vorbirile lor, și v-au zdruncinat sufletele, zicînd să vă tăiați împrejur și să păziți Legea; noi după ce ne-am adunat cu toții laolaltă, cu un gînd, am găsit cu cale să alegem niște oameni, și să-i trimitem la voi, împreună cu preaiubiții noștri Barnaba și Pavel, oamenii aceștia, care și-au pus în joc viața pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos. Am trimis dar pe Iuda și pe Sila, care vă vor spune prin viu grai aceleași lucruri. Căci s-a părut nimerit Duhului Sfânt și nouă, să nu mai punem peste voi nici o altă gretate decît ceea ce trebuie, adică: să vă feriți de lucrurile jertfite idolilor, de sînge, de dobitoace sugrumate, și de curvie, lucruri de care, dacă vă veți păzi, va fi bine de voi. Fiți sănătoși!'

Și deci, și-au luat rîmas bun de la Biserică și s-au dus la Antiohia, unde au dat epistola mulțimii adunate, după ce au citit-o, frații s-au bucurat de îmbărbătarea, pe care le-o aducea" (Fapte 15.1-31).

Experiența a arătat deci că stringerea laolaltă a unor oameni temători de Dumnezeu pentru alcătuirea unui sfat, a unui consiliu, a unui comitet, pentru tratarea problemelor care interesează Biserica, este încununată de succes. Postînd și rugîndu-se ei au primit sfaturi de la Dumnezeu atît cu privire la organizație, cît și cu privire la doctrină. Deci sub călăuzirea Duhului Sfânt și cu consfătuirea sinceră a participanților, și comitetele sau consiliile Bisericii pot fi surse de stabilirea unor principii necesare Bisericii.

Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea consideră că sfatul frățesc sub călăuzirea Duhului Sfânt poate fi ca un Urim și Tumim prin care să se descopere voia lui Dumnezeu.

O împrejurare de o astfel de consfătuire redată în istoria adventă ne poate fi prezentată ca un frumos exemplu.

După trecerea datei de la 1844, frații Bates, White, Pierce și Edson cercetau împreună după

adevăr ca după o comoră ascunsă. Sora E.G. White care se aduna împreună cu frații la studiile acestea, mărturisește următoarele :

"Noi ne întruncam avînd sufletul împovărat, rugîndu-ne să putem fi una în credință și în doctrină, deoarece știam că Hristos nu e împărțit. Un singur punct era făcut odată subiect de cercetare. Aceste consfățiri de cercetare erau caracterizate prin solemnitate. Scripturile erau deschise cu un simțămînt de teamă. Adesea posteam, pentru ca să putem fi mai bine pregătiți să înțelegem adevărul. După rugăciune calduroasă, dacă vreun punct nu era înțeles, era discutat și fiecare își exprima liber părerea ; apoi din nou ne plecăm în rugăciune și cereri fierbinți se înălțau la cer pentru ca Dumnezeu să ne ajute să vedem clar lucrurile ca să putem fi una, așa după cum Hristos și Tatăl sînt una. Multe lacrimi se vărsau ...

Petreceam în felul acesta multe ore ... Uneori întreaga noapte era întrebuințată în cercetarea solemnă a Scripturilor, pentru ca să putem înțelege adevărul prezent. La unele ocazii Duhul lui Dumnezeu venea asupra mea, și părți dificile erau lămurite pe calea rînduită de Dumnezeu, și atunci era armonie desăvîrșită. Eram cu toții un gînd și un suflet.

Căutam cu cea mai mare băgare de seamă ca textele biblice să nu fie sucite pentru a corespunde părerilor vreunui om. Căutam ca deosebirile dintre noi să fie cît mai reduse cu putință, nestăruind asupra unor puncte care erau de mai mică însemnătate și despre care existau păreri deosebite. Dar povara fiecărui

suflet era de a aduce o stare de lucruri între frați care să corespundă cu rugăciunea lui Hristos ca ucenicii Lui să poată fi una, după cum El și Tatăl erau una" (R.H. 26 iulie 1892).

În felul acesta s-a ajuns ca adevărurile doctrinare biblice să fie scoase la iveală ca un tot armonios și să constituie doctrina pe care se întemeiază Adventiștii de Ziua a Șaptea.

Însă în ce privește autoritatea în cadrul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, avem stabilit următorul principiu de care trebuie să ne ținem :

„Mi s-a arătat că judecata nici unui om nu trebuie să se supună judecării vreunui alt om. Dar cînd Conferința Generală, care este cea mai înaltă autoritate a lui Dumnezeu pe pămînt, pronunță judecata sau hotărîrea ei, atunci independența personală și judecata sau părerea personală nu mai trebuie menținute, ci să fie supuse acelei hotărîri" (3 T. 492).

Deducem deci că pentru Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea sînt obligatorii acele principii, adică acele reguli de credință, de purtare, de organizare și funcționare bisericască pe care se găsește imprimat sigiliul originii lor cerești. Biblia și Mărturiile Spiritului Profeției sînt în cazul acesta măsurile la care trebuie să raportăm atît ceea ce e prezentat oficial ca principiu al Bisericii, cît și ceea ce se pretinde de anumite persoane sau mișcări că trebuie să se adopte de către această Biserică drept principiu al ei.

D. FLOREA

Ceva deosebit pentru Hristos

Urmare din coperta I

rat că acest rezultat este caracteristic numai în unele zone ale globului, cum ar fi : Africa, America de Nord, America Centrală și America de Sud.

Aceste exemple să ne servească, în noile condiții pe care le avem, ca încurajare pentru intensificarea și diversificarea lucrării noastre misionare, ținînd seama de realitatea că și la noi sînt coapte holdele pentru seceriș.

Să fim receptivi la programul strategiei globale, știind că aceasta înseamnă că în acest ultim deceniu al celui de-al

șaselea mileniu trebuie să facem ceva deosebit pentru Hristos.

Planul lui Dumnezeu este ca fiecare credincios adventist să se angajeze în acest minunat program al strategiei globale. Să nu ne scuzăm asemenea lui Moise : „...iată că ... n-au să asculte de glasul meu..." (Exod 4,1)! Răspunsul lui Dumnezeu la această scuză a lui Moise ne demonstrează cu claritate că : pentru Dumnezeu nu există imposibilul, iar darurile spirituale, intelectuale și materiale ne-au fost date ca să le folosim pentru slujire.

Realizarea programului strategiei globale trebuie începută în experiența noastră personală, în familiile noastre, față de care sîntem cu alîtea datori, în comunitățile noastre, care trebuie evanghelizate în primul rînd, apoi să trecem la îndeplinirea mandatului sfînt pentru lumea întreagă.

Nu avem timp de pierdut. Mina lui Dumnezeu pregătește cu repeziune evenimentele finale ale istoriei. În planul Său, El are un popor, căruia i-a încredințat o solie, care nu a fost dată mai înainte nici unui alt popor, nici unei alte generații sau biserici.

În programul strategiei globale nu rezultatele altora trebuie să ne anime, după cum nici eșecurile altora nu trebuie să ne descurajeze. În acest program să observăm planul divin cu noi, pentru noi în interesul semenilor noștri.

Pe lângă rugăciunile stăruitoare, să întocmim planuri în comunități, la Conferințe și la nivelul comitetului Uniunii de Conferințe, planuri prin care să avem în vedere ca, în 1990, să facem ceva deosebit pentru Hristos !

Timiș B. Alexandru
Pastor președintele
Conf. Cluj

Sesiunea Conferinței Generale

— Indianapolis, Iulie 1990 —

In acest an urmează să aibă loc cea de a 55-a sesiune ordinară a Conferinței Generale a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea. Lucrările acestei întâlniri vor avea loc la Indianapolis, statul Indiana, S.U.A., între 5—14 Iulie.

Delegații ce vor lua parte la această sesiune a Conferinței Generale vor forma o mare familie alcătuită din 2.639 membri, reprezentând corpul bisericii mondiale.

În conformitate cu hotărârea propusă și adoptată de comitetul anual al Conferinței Generale din 1989, delegații aleși și delegații de drept vor constitui numărul total al delegațiilor.

Delegații desemnați la această adunare mondială vor fi în număr de 499, după numărul uniunilor și al cîmpurilor locale din fiecare diviziune, 23 de delegați după numărul bisericilor și cîmpurilor locale din fiecare uniune asociată, cum și 1.149 delegați după proporția membrilor din cîmpul mondial, așa cum este prevăzută de hotărârea sus amintită. Toți aceștia totalizează un număr de 1671 de delegați.

La numărul de mai sus se mai adaugă delegații de drept, din care fac parte cei 368 de membri ai Comitetului Executiv al Conferinței Generale, 44 de delegați — câte patru de fiecare diviziune; 23 de delegați, reprezentând fiecare câte 200.000 de membri și 528 de dele-

gați (25% din toți delegații) aleși sau de drept. Toți acești 968 de delegați, plus 1671, totalizează un număr de 2639 de delegați.

În afară de numărul acesta al delegațiilor, reprezentînd 190 de țări, o largă varietate de delegați din diferite țări vor fi prezenți la această adunare mondială a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea. Aproximativ 1500 de persoane vor forma personalul tehnic al întîlnirii; mai bine de 500 va fi numărul oaspeților invitați și aproximativ alți 40.000 de participanți la lucrările celei de a doua săptămîni.

După Carol Grady, coordonatorul paradei misionare ce se va desfășura cu această ocazie, la sesiunea de la Indianapolis, printre participanți se vor afla doi pigmei din Diviziunea Afro-Indian Ocean, un cor de țigani din Diviziunea Sud-Americană și Tom Christian din Insula Pitcairn, descendent al răsculaților de pe Bounty.

În ceea ce privește statul Indiana, care va găzdui sesiunea, este un stat al fermelor și al fabricilor. Figura lui Abraham Lincoln în istoria statului este immortalizată prin păstrarea fermei în care acest al 16-lea președinte al Statelor Unite a locuit între anii 1816—1830. Indiana este de asemenea statul care a trimis majoritatea voluntarilor pe care armata Uniunii i-a putut folosi în timpul războiului civil.

Agricultura statului Indiana este relativ nouă în cadrul națiunii. El este al doilea în producerea floricelelor de porumb, al treilea în producerea porumbului și a mîței și al patrulea în producerea fasolei soia și a roșiilor.

Statul Indiana are cele mai mari rafinării de petrol din Statele Unite. El produce de asemenea mașini electrice și electronice, cum și mobilă din lemn.

În ceea ce privește istoria adevărată în cadrul acestui stat, ea își are locul ei bine conturat în istoria religioasă a statului. Joseph Bates a fost acela care în 1849 a vizitat și a lucrat în acest stat. În 1851 John Andrews a vizitat Indiana, iar între aceste date statul a fost vizitat și de fr. John Loughborough. Converteții ai acestora cum și foști „milerii” au fost aceia care au predicat solia Sabatului. În restul secolului, predicarea întregii solii s-a făcut în mai bine de 300 de locuri cunoscute pînă acum, unul din acestea a fost și Indianapolis, în anul 1888.

De fapt, poziția strategică a Indianapolisului a făcut pe conducătorii bisericii să inițieze o varietate de acțiuni. În anul 1835 s-a deschis o sală de lectură; o casă de rugăciune s-a construit în 1887 și o comunitate s-a organizat în 1888. Prima comunitate a fost organizată în 1861, și anume Salem Center. În 1889 serva Domnului vizitează Indianapolisul.

După 1890, în timpul mării depresiuni, credincioșii din Indianapolis au organizat un fel de cantină numită „un ban porția”, servind astfel sute și mii de persoane. Pe parcursul timpului ei au dezvoltat un evaughelism cu multe fațete: cruciade ale predicării; programe de radio; clase de studii biblice; școli biblice de vacanță și tabere de copii și tineri.

Conferința din Indianapolis are 24 de Cluburi Pathfinders, 18 centre ale serviciilor comunității, 35 de slujitori medicali adventiști care împreună cu toți ceilalți membri și slujitori ai bisericii invită pe toți cei ce vor lua parte la Sesiunea Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din lumea întregă să se împărtășească de binecuvîntarea comunității frățești și a dinamicii lucrării și proclamării întregii solii îngerești.

Redacția

De însărășirea dată primilor ucenici s-au împărțit credincioșii din toate veacurile. Tutoilor celor care au primit Evanghelia li s-a incredințat adevărul sacru spre a-l propovădui oamenilor. Poporul credincios al lui Dumnezeu a fost totdeauna misionar și plin de rivnă, consacrindu-și forțele spre cinstea numelui Său și folosindu-și înțelepțește talentele în slujba Lui.

Lucrarea neegoistă a creștinilor din trecut trebuie să ne fie nouă o pildă și o inspirație...

... Ei ar trebui să înțeleagă faptul că este o mare lucrare de făcut în afara amvonului de către miile de membri laici consacrați". (F.A. 77 manuscris).

Citatul din Sfinta Scriptură subliniază faptul că în biserica apostolică „toți... vesteau Cuvîntul lui Dumnezeu". Iar în comentariul Spiritului Profetic, serva Domnului scoate în relief lucrarea a „mii de

2,9: „Voi însă sînteți o semînție aleasă, o preoție împăratească un neam sfînt, un popor de care Dumnezeu și L-a cîștigat ca să fie al Lui ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată".

Cine sînt de fapt laicii? Toți membrii bisericii, indiferent de chemarea sau slujba lor. Toți aceia care cred în Hristos și păzesc poruncile lui Dumnezeu sînt îndreptățiți în și prin El. Ei reprezintă un popor deosebit, un popor ales în care nu există deosebire între inferior sau superior, cleric sau necleric, slujbaş sau membru obișnuit. „Preoția și neamul sfînt" asigură partea fiecărui în serviciul divin, în slujba predicării, în lucrarea de cîștigare de suflete și în darurile spirituale oferite bisericii.

Poporul lui Dumnezeu formează o unitate indivizibilă. Chemarea „să vestiți puterile minunate ale

învețe cum să predice, cum să țină o lectură biblică, cum să se roage pentru prieteni, cum să-i sprijine pe cei bolnăvi fizice și spiritual, cum să-i ajute pe cei nevoiași, cum să pătrundă în locuri unde Evanghelia nu și-a făcut efectul vizibil. Problema care trebuie să preocupe biserica azi este: ce anume, cînd și cum trebuie să facem pentru încheierea Planului de Mîntuire prin care toate sufletele doritoare de mîntuire să fie găsite cît mai curînd și aduse la Hristos.

„Lucrarea lui Dumnezeu pe acest pămînt nu se va încheia pînă cînd membrii nu-și vor uni eforturile lor cu ale slujbaşilor comunității". (Mărt. 9.117).

Obiectivele departamentului activității laice sînt următoarele: iar

CE SE ÎNTELEGE PRIN ACTIVITATEA LAICĂ

„După ce s-au rugat, s-a cutremurat locul unde eram adunați; toți s-au umplut de Duhul Sfînt și vesteau Cuvîntul lui Dumnezeu cu îndrăzneală". Faptele 4.31.

membri laici consacrați". Nu greșim deci atunci cînd afirmăm că biserica creștină apostolică a fost o mișcare laică.

Astăzi termenul „laic" se folosește în general cu sensul de „nebisericesc". Astfel înțelegem, activitatea laică sau slujirea membrilor nu ne spune prea mult într-un cadru religios, bisericesc. Noi vrem o înțelegere biblică, originală despre rolul laicilor în biserici, așa cum a fost în biserica apostolică.

Încă din evul mediu, termenul „laic" s-a răspîndit avînd un sens negativ, însemnînd „lipsit de prăgătire teologică adecvată", „neinițiat", „neintrodus". În sens bisericesc, se referă la ceea ce era în afara clerului, care nu numai că era separat de membrii laici, ci era considerat ca element superior și distinct în biserică — reprezentînd biserica și bucurîndu-se de multe privilegii.

Luther a protestat hotărît împotriva împărțirii creștinilor în cler și laici. Reformatorii au înviat învățătura biblică referitoare la preoția universală a credincioșilor. S-a revenit asupra principiului că fiecare membru al bisericii participă fără deosebire la îndeplinirea mandatului bisericii, în cadrul serviciilor divine, în organizare și conducere. Biserica apostolică și biserica reformațiunii au fost mișcări cu aspect preponderent laic, cu scopul ca din nou să prevaleze rolul laicilor. La textul citat mai sus **nă adăugăm și pe acela din 1 Petru**

Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată" se adresează bisericii în întregime. Dumnezeu a incredințat poporului Său slujba predicării întregului Său adevăr. „Toți... vesteau Cuvîntul lui Dumnezeu".

Acest adevăr biblic a fost reafirmat de către serva Domnului: „Biserica este unealta aleasă de Dumnezeu pentru mîntuirea oamenilor. Ea este chemată pentru servire, iar misiunea ei este de a vesti lumii Evanghelia. Încă de la început, planul lui Dumnezeu a fost ca biserica Sa să reflecte asupra lumii plînată și puterea Sa. Membrii bisericii, cei chemați din întuneric la lumina Sa minunată, au datoria să dezvăluie mărirea Sa". (F.A. 6 man.).

Biserica noastră dă curs realizării acestui adevăr biblic. Ea stimulează, pregătește și folosește pe membrii săi la propovăduirea Evangheliei. În vederea realizării acestui mandat, comunitățile trebuie să fie conduse de persoane care cunosc ce înseamnă a sacrifica timp pentru studiu și rugăciune și care sînt cu totul consacrate bisericii. Slujbașii trebuie să progreseze mereu în însușirea științei organizării și conducerii. Ei trebuie ca prin exemplul lor teoretic și practic să arate membrilor cum trebuie trăită și vestită Evanghelia. Ei trebuie să promoveze, să organizeze lucrarea de propovăduire din casă în casă, de la inimă la inimă. Ei trebuie să

lizarea unei uniri totale în Hristos între toți pastorii și membrii bisericii; stimularea spiritului misionar și organizarea membrilor pentru eficiența lucrării lor în cîștigarea de suflete. Lucrarea noastră trebuie să fie aceea de a mobiliza pe membri, prieteni, copii la o slujire sistematică și stăruitoare. Mandatul general dat de Dumnezeu bisericii întregi va trebui realizat într-un efort comun al tuturor.

Dacă ne gîndim la originea noastră constatăm că mișcarea adventă a fost susținută în mod constant de laici. Regretăm că pe parcurs biserica a pierdut din zelul și spiritul misionar. Dar cu satisfacție putem observa că în ultimul timp conducerea bisericii a redescoperit uriașă forță în masa de laici — bărbați, femei, tineri, copii și prieteni — reușind ca nu numai să găsească în ea un binevenit ajutor, ci poveri importante să fie preluate chiar de laici. Credincioși ai bisericii lui Hristos, așteptători ai venirii Sale, conducători și membri, uniți-vă și consacrați-vă pentru încheierea lucrării Domnului!

Pastor-consilier
Ioan Gyeregi

Activități evangelistice în Conferința Cluj

Ca ucenici ai Domnului Hristos este de datoria noastră să împărțim și altora lumina pe care știm că lumea nu o are. Fie ca poporul lui Dumnezeu „să facă bune, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, gata să simtă împreună cu alții, așa ca să-și strângă pentru vremea viitoare drept comoară o bună temelie, pentru ca să apuce adevărata viață” (1 Tim. 6,18.19).

Aceasta se înscrie în mandatul pe care Domnul Isus Hristos l-a dat ucenicilor și bisericii Sale din totdeauna: „Evanghelia aceasta a împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul” (Matei 24,14).

În cadrul eforturilor evangelistice pe care întreaga Biserică le face, în numărul de față prezentăm o parte din acțiunile misionare ale credincioșilor și pastorilor Conferinței Cluj (Transilvania de Nord).

● În Sabatul din 23 decembrie 1989, 30 de persoane din cuprinsul districtului Gherla au coborât în apa botezului, încheind legământul ascultării de Dumnezeu și voința Sa exprimată în Cuvântul sfânt. Pastorul districtului, Kádár Győző, a adus la îndeplinire acest act solemn. Iată un stimulente deosebit pentru noi toți!

● Formația vocal-instrumentală „Advent Lyra” din comunitatea Sârmas, jud. Mureș, a prezentat o serie de programe literar-muzicale cu caracter religios în sălile caselor de cultură din Gherla, Dej, Luduș, Turda, Cimpia Turzii, Tg. Mureș și în casa de rugăciune din Cluj. În program: J.S. Bach, G.F. Händel, Gh. Cucu, P. Constantinescu, G. Muzicescu, Kodály, Gárdonyi, Claude de Sermysi... M. Eminescu, O. Goga, V. Voiculescu, Ady, Reményik, B. Burtescu. Animatorul acestor manifestări misionare este fr. Vasile Cazan, tehnician muzical al Conferinței.

● Tot fr. V. Cazan a pregătit și organizat un program muzical misionar cu formația „Advent Echo” a comunității Miercurea Nirajului. Programul urmează să fie prezentat în localitățile Ernei, Sovata, Sighișoara, Singeorgiu de Pădure, Bălăușeri, Tîrnăveni, Odorhei, Reghin.

● În comunitatea Cluj, pastorul Gyéresi Ernő a început un ciclu de prelegeri pe tema: „Adevăruri biblice actuale”. Pentru aceste ocazii s-au tipărit programe și pliante care au fost răspândite în tot orașul, dovedindu-se a fi un bun mijloc de popularizare. Acest adevăr este demonstrat de numărul mare de participanți, neadventiști, interesați în cunoașterea adevărurilor mîntuitoare și aducătoare de liniște și pace sufletească.

● Ciclul prelegerilor de la Cluj a fost adus la cunoștința publicului și prin anunțarea lor în presa locală. Interesul trezit a fost atât de

mare, încît un reporter al postului local de radio — secția maghiară — a realizat o înregistrare de 20 minute, un rezumat al acestor prelegeri însoțit de citeva coruri interpretate de corul comunității Cluj, program care a fost apoi transmis la radio.

Pentru prima dată în istoria modernă a României, toate bisericile, dintre care și Biserica Creștină Adventistă de Ziua a Șaptea, au transmis la posturile de radio și televiziune programe religioase și prezentarea bisericii și a chemării ei în lume.

● Formația corală „Maramureșul”, inițiată și condusă de pastorul Suciuc Iosif, a prezentat programe corale și literar-religioase în Sighet, Vișeu de Sus, Remetei și în alte localități, prezentînd în acest fel plăcut valoarea adevărului dumnezeiesc, pentru ca cei care aud și-l primesc „să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3,16).

„Lumina pe care Dumnezeu a dat-o poporului Său nu trebuie să fie reținută în lăuntrul comunităților, care au cunoscut deja adevărul. Ea trebuie să fie răspîndită pînă departe, în locurile întunecate ale pămîntului. Aceia care umblă în lumină, după cum Hristos este lumină, vor conlucra cu Mîntuitorul, descoperind și altora ceea ce El le-a descoperit. Este scopul lui Dumnezeu acela ca adevărul pentru timpul acesta să fie făcut cunoscut oamenilor „din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam” (Apoc. 5,9). În lume, sînt astăzi bărbați și femei absorbiți în umblerea după cîștig și plăceri lumești. Sînt mii și mii aceia care nu acordă timp și nici un gînd problemei mîntuirii sufletului. A sosit timpul cînd solia revenirii pe curînd a Domnului Hristos să răsune în lumea întregă.

„Ca popor avem o mare nevoie de a ne umili inimile înaintea lui Dumnezeu, cerînd iertare pentru neglijența noastră de a aduce la îndeplinire chemarea Evangheliei... Să aducem la îndeplinire lucrarea care ne-a fost dată și să vestim solia care trebuie să trezească pe bărbați și femei ca să-și dea seama de primejdia în care se află... Dacă fiecare credincios adventist și-ar fi făcut lucrarea la care a fost chemat, numărul credincioșilor ar fi fost mult mai mare decît este în prezent” (9T/24.25).

● În spiritul acestor gînduri ale Spiritului Profetic, la 11 februarie

a.e., a avut loc la Cluj, la sediul Conferinței, întîlnirea celor 26 de lucrători laici din cadrul Conferinței. Fr. Gyéresi Iosif, directorul Departamentului Activității Laice de la Uniune, și fr. Timiș Alexandru, președintele Conferinței, au subliniat importanța deosebită pe care Dumnezeu și biserica o acordă activității misionare laice. S-au analizat metodele de lucru și necesitatea unei depline consacrarî, stabilînd modul în care trebuie să se desfășoare activitatea laică. S-a scos în evidență stîrșna colaborare a acestora cu comitetele comunităților, cu pastorii și conducerea Conferinței. Cei prezenți și-au luat timp să se roage bunului Dumnezeu pentru sprijin și călăuzire.

Cei care au participat la această întîlnire au avut ocazia să dea mărturie despre modul minunat în care Dumnezeu i-a ajutat să lucreze pentru slava Sa și, în același timp, să învețe cum să aducă la îndeplinire cît mai bine lucrarea de evanghelizare, de înălțare morală a oamenilor, pentru binele lor prezent și veșnic.

● În comunitățile de pe teritoriul Conferinței Cluj (Transilvania de Nord), fr. Timiș Alexandru prezentă o serie de prelegeri despre „Iona, prorocul judecării”. Aceste prelegeri au binecuvîntata menire de a răspunde nevoii de evanghelizare a bisericii, de reaprindere a spiritului misionar, de a sublinia necesitatea ascultării de Dumnezeu și de a merge acolo unde ne trimite El, acolo unde este nevoie de noi și a nu fugi la „Tars”. Este chemarea la pocăință, chemarea la manifestarea iubirii noastre față de oameni, chemarea de a lucra — din iubire și cu simțămîntul răspunderii — la aducerea oamenilor înapoi la Dumnezeu. Este pregătirea comunităților pentru lucrarea de evanghelizare, cu deviza: fiecare comunitate — un centru de evanghelizare și un centru de binefacere.

● O experiență deosebit de mișcătoare a tinerilor din Cluj a oferit-o contactul acestora cu Școala ajutoare de surdo-muți din localitate. Din ajutoarele primite, tinerii și vîrstnici cu inima tînără, au făcut pachete conținînd alimente și îmbrăcăminte și au vizitat pe acești handicapați. Și nu s-au mulțumit doar cu atît; au stat de vorbă cu aceștia, s-au rugat împreună cu ei, pentru a aduce o rază de mîngiere și căldură acestor suflete deznădăjduite și suferinde. De altfel, la Cluj se constituie în aceste zile „Asociația handicapaților motori”, prin intermediul căreia, credem noi, vor putea fi ajutați mult — moral și material — acești oameni fără nădejde.

„Adevărat, vă spun că, ori de cîte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut” (Matei 25,31-46).

Pastor
Roșca Benjamin
secretar al Conferinței Cluj

„În ultimul an de liceu, am luat o decizie hotărâtoare”, declară în seara zilei de 9 februarie 1990 cel mai tânăr dintre pastorii bisericii advente din țara noastră. „Mi-am dat seama”, completa el, „că lucrarea de cel mai mare folos pentru semenii este vestirea Evangheliei”.

Ca urmare a acestei clarificări, a hotărârilor ulterioare, iată-ne în dimineața deosebit de solemnă Sabat din 10 februarie în casa de rugăciune a comunității Cluj, pentru a participa la serviciul divin de

Hirotonire

genunchiat înaintea Domnului împreună cu fr. Gyeresi Ernő, pentru a implora Cerul într-o rugăciune fierbinte. Ca odinioară în Antiohia, frații și-au pus mâinile peste el și, prin credință, au cerut binecuvântarea de la Stăpînul lucrării, prin fratele D. Popa.

La serviciul divin din după-amiaza Sabatului, într-un program festiv, tînărul pastor a prezentat un cuvînt care ne-a reamînit de Ioan Botezătorul, strigătul de odinioară, asemenea căruia mișcarea adventă este chemată astăzi să-și spună cuvîntul în pustia acestei lumă.

Dorind deplina binecuvîntare a Cerului, ne alăturăm și noi cuvîntelor care au fost rostite la primirea în rîndul pastorelor de către fratele Timiș Alexandru, cîl și acela de trimîtere rostite de fr. N. Dumitrescu și-i urăm succes deplin noului pastor.

Pastor

Roșca Beniamin

Secretar al Conferinței Cluj

hirotonire a fratelui Gyeresi Ernő, ocazie amînată din cauza evenimentelor, dar cu atît mai deosebită astăzi.

Vineri seara, fratele Dumitrescu Nelu, secretarul Uniunii, a pus în evidență nevoia imperioasă de transformare a inimii, adică de a fi dispuși la aceasta.

Ora de rugăciune, în care cuvîntul a fost prezentat de fr. Gyeresi Iosif, a fost urmată de predica fr. D. Popa, președintele Uniunii, care a pus într-o lumină deosebită exemplul de slujire al Domnului Hristos, Cel care a venit nu ca să I se slujească, ci ca El să slujească pînă la sacrificiu. Această predică ne-a apropiat de momentul cel mai solemn: cererea binecuvîntării.

Pe platforma din fața amvonului, pastorii prezenți, frații Dumitru Popa, Nelu Dumitrescu, Gyeresi Iosif, Timiș Alexandru, Resteașan Gheorghe, Cheșan Emil, Stoica Napoleon și Roșca Beniamin, au în-

Binecuvîntarea
și
trimîterea

PORUNCA IUBIRII

„Mergeți în toată lumea, și predicați Evanghelia la orice făptură”. Marcu 16,15.

Jnainte de înălțarea Sa la cer, Domnul Hristos a însărcinat pe ucenicii Săi cu vestirea Evangheliei la orice făptură. Ei au înțeles că prin acest testament au devenit depozitarii bogățiilor veșnice. Porunca dată de Domnul Isus a răsunat mereu în urechile lor. Ei au simțit nevoia de o experiență nouă și vie cu Isus pentru ca să poată vesti în puterea Mântuitorului solia împăcării. Erau săraci, oameni simpli și puțini la număr. Față de o asemenea lucrare măreață, care cuprindea lumea întreagă, ei se simțeau nepregătiți și nevrednici. De aceea, s-au unit în rugăciune cerînd iertare și ungera cu Duhul Sfînt pentru a-i face destoinici pentru o slujire din iubire față de toți semenii.

„După ce s-au rugat ei, s-a cutremurat locul în care erau adunați; toți s-au umplut de Duhul Sfînt și vesteau Cuvîntul lui Dumnezeu cu îndrăzneală”. Fapte 4,31.

Rezultatul lucrării lor a umplut întregul univers, ei au dovedit în viața și slujirea lor ce poate face Evanghelia pentru oamenii păcătoși. Organizarea lucrării, metodele folosite de ei sînt modele pentru o evanghelizare eficientă. Apostolul Pavel spune: „Aceste lucruri li s-au întîmplat ca să ne slujească drept pilde, și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfîrșiturile veacurilor”. 1 Cor. 10,11.

Care erau metodele lor de evanghelizare?

- Erau nelipsiți de la Templu și învățau (Fapte 2,46).
- Mergeau în Sinagogi și vorbeau (Fapte 13,14).
- Mergeau din orașe în orașe și propovăduiau (Fapte 14,21).
- Mergeau din loc în loc cu Cuvîntul (Fapte 8,4).
- Mergeau din casă în casă și învățau (Fapte 5,42; 20,20).
- Propovăduiau în aer liber, lîngă rîu (Fapte 16,13).

• Au propovăduit în piață (Fapte 17,17).

• Au folosit localuri publice (Fapte 17,19).

• Vorbeau iudeilor, grecilor și neamurilor (Fapte 20,21; 13,42).

• Vorbeau femeilor (Fapte 16,13,14).

• Toți vesteau Cuvîntul lui Dumnezeu (Fapte 4,31).

• În fiecare zi făceau ceva, învățau (Fapte 5,42).

• Au fost evanghelizate localitățile (Fapte 5,28).

• Au vestit Evanghelia în toate ținuturile (Fapte 8,1; 1 Tes. 1,8).

• Au evanghelizat lumea cunoscută pe atunci (Rom. 1,8; Col. 1,6).

• Botezau zilnic (Fapte 2,47).

• Botezau o singură persoană (Fapte 8,38).

• Botezau o familie (Fapte 10,48).

• Botezau mii și mii de suflete (Fapte 2,41).

• Intemeiau grupe și comunități (Fapte 8,5; 11,19).

Lucrarea cea mare a Evangheliei nu se va încheia cu o manifestare mai slabă a puterii lui Dumnezeu decît a marcat-o începutul ei. Profețiile care s-au împlinit la revărsarea ploii timpurii la începutul predicării Evangheliei urmează să se împlinească iarăși în ploaia tirzie de la încheierea ei. Acestea sînt „vremurile de înviore” către care privea în viitor apostolul Petru cînd spunea: „Pocățiți-vă dar și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremile de înviore, și să trimeată pe Cel ce a fost rînduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos” (Fapte 3,19,20).

„Slujitorii lui Dumnezeu cu fețele luminate și strălucind de consacrare sfîntă, se vor grăbi din loc în loc pentru a vesti solia din cer. Prin mii de gla-

suri, pe tot pămîntul, va fi dată avertizarea”. (T.V. 561).

Noi credem că evenimentele istorice petrecute în țara noastră au fost conduse de Dumnezeu pentru a deschide porți lași și posibilități mari pentru a duce vestea cea bună a mîntuirii „oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod”. Apoc. 14,6.

În acest timp de har dat bisericii, evanghelizarea totală trebuie să cuprindă toată activitatea noastră, lăsînd la o parte orice interes vremelnic și personal.

Responsabilitatea se află asupra fiecărui membru al bisericii. Slujirea iubirii trebuie să primească o nouă putere de viață. Pastorii să facă planuri de extindere a cîmpului misionar, făcînd din biserica noastră o biserică lucrătoare și biruitoare.

Departamentul „Activitatea laică”, după multă rugăciune și meditație, propune motto-ul anului 1990: „Iată-mă trimite-mă!”

Acesta să fie răspunsul și devotamentul tuturor membrilor la întrebarea imperioasă a Domnului: „Cine va merge pentru noi?” (Is. 6,8). Dispoziția de a pune întreaga noastră ființă în slujba încheierii lucrării de evanghelizare este de o așa urgență și supremă importanță încît trebuie să-i acordăm prioritate în toată viața și activitatea noastră.

Obiectivele departamentului „Activității laice” sînt propovăduirea Evangheliei, mobilizarea membrilor, a prietenilor și copiilor noștri la o slujire sistematică, prezentînd lecturi biblice, ajutînd pe cei în nevoie, vizitînd bolnavii și ducînd lumina Evangheliei și căldura dragostei lui Dumnezeu la persoanele în vîrstă și singurate. ca biserica să aibă o creștere

Continuare în coperta a IV-a

ANTI-JUDAISMUL LA PARIN- TII BISERICII SI ORIGINEA DU- MINICII. BARNABA.

EPISTOLA LUI BARNABA, da-
tata de catre majoritatea cercetato-
rilor intre anii 130 si 138 A.D.¹⁶ a
fost scrisa sub pseudonimul Bar-
naba, din Alexandria, un centru
cultural cosmopolit unde conflictul
dintre iudei si crestini era deosebit
de acut.¹⁷ Doua motive majore fac
ca epistola sa fie importanta, pentru
prezenta noastra cercetare. In pri-
mul rind pentru ca ea contine pri-
ma referire explicita cu privire la
pazirea Duminicii, denumita ca „a
opta zi”. In al doilea rind, pentru

(5,12) si ai „credincios pe Hristos
nesocotindu-L, tinuindu-L si scu-
piindu-L” (7,9). In ceea ce priveste
credinta iudaica fundamentala (cum
de exemplu sistemul jertfelor, legam-
intul, fara fagaduintei, circumci-
ziunea, legile levitice, Sabatul si
templul) scriitorul se straduieste sa
demonstreze ca ele nu se aplica in
mod literal la iudei, deoarece ele
au o mai profunda insemnata ale-
gorica care isi gaseste implinirea in
Domnul Hristos, si experienta spi-
rituala a crestiniilor.²⁰ Scriitorul to-
tusi asa cum subliniaza J. B. Light-
foot, chiar daca este un adversar al
iudaismului ce nu ingaduie compri-
misul, al iudaismului... dincolo de
aceasta adversitate el nu are nimic
in comun cu ereziile anti-iudaice
din secolul al II-lea.²¹ W.H. Shea
observa pe buna dreptate ca „in

a saptea si S-a odihnit in aceeași
zi si a sfinit-o”.

4. Observați, copii, ce a terminat
El in șase zile. Ce vrea să spună cu
aceasta? Iată ce înseamnă, și anume
că în șase mii de ani Domnul va
aduce toate lucrurile la încheiere,
căci o zi la El înseamnă o mie de
ani. El însuși stă ca martor căci El
spune: „Iată, o zi a Domnului va
fi ca o mie de ani”. Deci, copii, în
șase zile, adică în șase mii de ani,
toate lucrurile vor ajunge la sfârșit.

5. „Și El S-a odihnit în ziua a
șaptea” aceasta înseamnă: cind Fiul
Său vine și distruge timpul celui
fărădelege și dacă judecă pe cei ne-
sfinți și schimbă soarele, luna și
stelele, atunci El se va odihni în
ziua a șaptea.

6. Mai departe el spune: „Să-l
consideri ca fiind sfânt cu minti și
inimă curată”. Dacă, deci, oricine
poate acum, fiind cu inima curată
să socotească ca sfântă ziua pe care
Dumnezeu a declarat-o ca sfântă,
atunci ne înșelăm eu totul.

7. Să reținem faptul că vom găsi
adevărata odihnă și o vom trata ca
fiind sfântă, numai atunci cind vom
fi în stare să facem lucrul acesta
fiind noi înșine făcuți drepti și cind
fagaduinta va fi implinită, cind nu

„DE LA SABAT...”

ca ea descoperă modul în care dis-
cutiile sociale și teologice, cum și
teziunile ce existau în acel timp
intre iudei și crestini au jucat un
rol principal în deprecierea Sabatu-
lui și adoptarea Duminicii de către
mulți crestini.

O analiză atentă a Epistolei lui
Barnaba descoperă faptul că autorul
își propune să demonstreze totala
repudiere, din partea lui Dumnezeu
a iudaismului ca adevărată religie.
In timp ce Ignatius condamnă „iuda-
izarea” de către unii crestini, Bar-
naba respinge total „iudaismul”
atât ca un sistem teologic, cât
și ca un sistem social. Se pare
că atacurile autorului sînt îndrep-
tate în mod deosebit, așa cum re-
mărcă A. Harnack, „împotriva iu-
daizanților crestini care doreau pro-
babil să apere credința și obicei-
urile religioase iudaice.”¹⁸ De fapt,
Barnaba condamnă în mod categoric
pe acei crestini care înclinau spre
o poziție de compromis cu iudeii
spunînd: „luați seama la voi însuși
și nu fiți asemenea unora, îngrămă-
dind păcatele voastre și spunînd că
legămîntul este al lor așa cum este
și al nostru. El este al nostru, dar
ei l-au pierdut complet chiar după
ce Moise l-a primit...” (4,6-7).¹⁹

Pentru a determina pe acești cre-
stini iudaizanți să părăsească cre-
dința și practicile iudaice, Barnaba
lansează un dublu atac împotriva
iudeilor: el îi ponegrește ca popor
și golește credința și practicile lor.
Ca un popor, iudeii sînt deseriși ca
fiind niște „oameni nemernici”
(16,1) care au fost înșelați de către
un inger rău (9,5) și care au fost
„abandonați” de către Dumnezeu
datorită vechii lor idolatrii (5,14).
El au dat morții pe „profeții lor”

multe din punctele cardinale de
credință ale creștinismului, auto-
rul este în totul ortodox”.²²

Repudierea și separarea de iuda-
ism a lui Barnaba reprezintă deci,
nu expresia unei mișcări eretice, ci

„LA DUMINICA”

o necesitate simțită de comunitatea
creștină din Alexandria. Totuși, me-
toda alegorică și atitudinea extremă
a scriitorului mărturiseste, așa cum
remărcă pe bună dreptate J. Lebre-
ton, „nu gîndul profund al Bise-
ricii, ci, cel puțin, primejdia pe
care o constituie iudaismul pentru
ea, cum și reacția Bisericii față de
primejdie”.²³

Deprecierea Sabatului și introdu-
cerea „zilei a opta” este o parte a
acestei încercări pe care o face au-
torul de a nimici citadela iudaismu-
lui. Raționamentul său merită
atenție. El scrie:

1. In continuare deci, despre
Sabat este scris de asemenea în
Cele Zece Cuvinte pe care Dumne-
zeu le-a spus lui Moise, față către
față, pe muntele Sion. „Și tratează
Sabatul Domnului ca fiind sfînt, cu
mină și inimă curată”;

2. Și în alt loc el spune: „Dacă
fiii Mei păzesc Sabatul, atunci voi
lăsa ca mila Mea să se odihnească
asupra lor”.

3. El menționează Sabatul de la
începutul creațiunii: „Și în șase
zile a făcut Dumnezeu lucrurile
mîinilor Sale, și le-a sfîrșit în ziua

va mai fi neascultare, și cind toate
lucrurile vor fi făcute noi de către
Dumnezeu. Atunci vom fi în stare
să o tratăm ca fiind sfîntă, după ce
mai întîi am fost făcuți noi înșine
sfînti.

8. Mai departe el le spune: „Lu-
nile voastre noi și Sabatele voas-
tre nu le pot suporta”. Vedeți ce
înseamnă aceasta: nu Sabatele pre-
zente sînt cele ce sînt primite de
Mine, ci acela pe care Eu l-am fă-
cut, și în care, aducînd totul la
odihnă, Eu voi face începutul unei
a opta zi, adică, începutul unei alte
lumi.

9. Iată de ce noi observăm de ase-
menea cea de a opta zi cu bucurie,
zi în care a înviat Domnul Isus
dintre morți, și a fost văzut înăl-
țîndu-Se la cer” (cap. 15).²⁵

Trei argumente de bază sînt pre-
zentate de către Barnaba pentru a
invalida păzirea Sabatului:

1. Odihna zilei a șaptea nu este o
experiență prezentă, ci o odihnă
escatologică, ce va fi realizată la
venirea lui Hristos atunci cind toate
lucrurile vor fi schimbate (v. 4-5).

2. Sfințirea Sabatului este impo-
sibilă pentru om astăzi, deoarece el

„nșuși este necurat și nesfânt. Acest lucru se va realiza în viitor „după ce noi am fost făcuți mai întâi sfinți” (v. 6-7).

3. Dumnezeu a declarat în mod explicit, „Lunile voastre noi și Sabatele voastre nu le pot suporta”; deci sabbatele prezente nu sînt primite de El, ci numai unul care este în viitor. Aceasta va marca începutul zilei a opta, adică o nouă lume (v. 8).

Cu aceste argumente Barnaba „utilizează această armă a exegezei alegorice”²⁵, golind Sabatul de toată validitatea lui pentru timpul nostru, străduindu-se să apere biserica de influența unei astfel de instituții iudaice atât de importante. Efortul său de a înlocui Sabatul prin mijloacele acestor complicate argumente alegorice și escatologice este o recunoaștere implicită a influenței pe care Sabatul o exercita încă în comunitatea creștină din Alexandria. „Ziua a opta” este inserată la sfîrșitul capitolului al 15-lea ca un apendice al discuției asupra Sabatului, și două justificări de bază sînt date pentru „păzirea ei”:

1. Ziua a opta este prelungirea Sabatului escatologic, adică după sfîrșitul timpului prezent simbolizat de către Sabat, ziua a opta marchează „începutul unei alte lumi” (v. 8). „De aceea noi petrecem chiar ziua a opta cu bucurie (v. 9).

2. Ziua a opta este „de asemenea ziua în care Isus a înviat din morți” (v. 9).

Prima motivare teologică pentru păzirea Duminicii este de natură escatologică. Ziua a opta, de fapt, reprezintă „începutul unei lumi noi”. Aici apare inconsecvența autorului — acceptată, poate la data aceea. În timp ce, pe de o parte, el respinge Sabatul prezent în măsura în care acesta are o importanță milenarist-escatologică, pe de altă parte, el justifică păzirea celei de a opta zi prin aceleași motive escatologice prezentate mai înainte pentru desființarea Sabatului.

Este vrednic de reținut faptul că Barnaba prezintă învierea Domnului Hristos ca cea de a doua sau motivația adăugată. Duminica este păzită pentru că în ziua aceea, „Isus de asemenea a înviat din morți” (v. 9). De ce este menționată învierea ca un motiv adițional pentru păzirea Duminicii? În mod aparent pentru că o astfel de motivare nu căpătase încă o importanță primară. Barnaba, de fapt, în ciuda acuzărilor sale anti-judaism, justifică „păzirea” celei de a opta zi mai mult ca o continuare a Sabatului escatologic decît ca o comemorare a învierii. Aceasta ne vorbește despre un început timid și nesigur al

păzirii duminicii. Teologia și terminologia duminicii sînt încă dubioase. Nu există nici o menționare a vreunei înfîliri și nici o celebrare euharistică. Ziua a opta este simplu prelungirea Sabatului escatologic la care se adaugă amintirea învierii.

Mai tîrziu în studiul nostru se va arăta că Duminica a fost inițial denumită „ziua a opta” nu numai pentru că ea sintetiza speranța escatologică creștină a lumii noi, ci mai presus de toate pentru că în conflictul crescînd dintre biserică și sinagogă ea exprima cel mai bine împlinirea și înlocuirea iudaismului, al cărui simbol era Sabatul, de către creștinism.²⁶ Jerome (342-420 A.D.) de exemplu, interpretează în mod explicit simbolismul zilei a șaptea și a celei de a opta ca fiind tranziția de la Lege la Evanghelie, atunci cînd el scrie că „după împlinirea numărului șapte, ne ridicăm prin opt la Evanghelie”.²⁷

Argumentele polemice prezentate de Barnaba, atât pentru a invalida Sabatul și a justifica ziua a opta ca o continuare și înlocuire a celei de a șaptea, descoperă cît de puternice erau simțămîntele anti-iudaice și care au motivat adoptarea Duminicii ca o nouă zi de închinare. Totuși, argumentarea sa paradoxală, neputința sa de a distinge clar între ziua a șaptea și cele opt perioade escatologice, cum și nesiguranța sa teologică a Duminicii, toate acestea par să arate faptul că o separare distinctă între iudaism și creștinism ca și între păzirea Sabatului și a Duminicii nu avusese încă loc, cel puțin în Alexandria.²⁸

NOTE

16. Cf. Johannes Quasten, *Patrology*, 1953, I, pag. 90-91; E. „Goodspeed”, „Apostolic Fathers”, 1950, pag. 19; William H. Shea, „The Sabbath in the Epistle of Barnabas”, *AUSS* 4 (July 1966), 150; J. B. Lightfoot, „The Apostolic Fathers”, 1890 I, part. 1, pag. 349; A. L. Williams, „The Date of the Epistle of Barnabas”, *Journal of Theological Studies* 34 (1933): 337-346.

17. J. B. Lightfoot comentează astfel: „Tabloul... care prezintă vrăjba dintre iudei și creștini este în raport de starea populației acelei oraș (Alexandria), diferitele elemente ce erau într-un continuu conflict” („The Apostolic Fathers”, 1926, pag. 240).

18. Schaff-Herzog, „Encyclopedia of Religious Knowledge”, 1908, ed. s.v. „Barnabas” de A. Harnack; cf. de asemenea Constantin von Tischendorf, „Codex Sinaiticus”, ed. II, n.d. p. 66, care subliniază de asemenea: „ea este adresată acelor

creștini care, ieșind din iudaism, doresc să rețină, în Noul Testament, unele particularități ale Vechiului...”.

19. James Parkes, „The Conflict of The Church and Synagogue”, 1934, pag. 84 spune: „Întreaga Epistolă a lui Barnaba este o prezentare a Bisericii ca fiind adevăratul Israel. Este o erezie numai să încerci să împărtășești lucrurile bune ale făgăduinței cu iudeii. În tonul unei gravități neobișnuite, și cu un apel special, autorul avertizează pe ascultătorii săi împotriva unei astfel de generozități greșite”.

20. V.H. Shea (fn. 16/pag. 154-155) prezintă un sumar concis al atacurilor sistematice ale lui Barnaba împotriva punctelor fundamentale ale credinței iudaice.

21. J.B. Lightfoot (fn. 17) pag. 239.

22. W.H. Shea (fn. 16), pag. 151; vezi fn. 10 unde autorul enumeră învățăturile fundamentale creștine ortodoxe găsite în scrierile lui Barnaba.

23. J. Lebreton și J. Zeiller, „The History of the Primitive Church”, 1949, I/pag. 442. Același autor oferă o aplicație rezonabilă pentru reacția viguroasă a lui Barnaba împotriva primejdiei iudaismului. „Trebuie să remarcăm în concluzie că acest pericol iudaic și reacția puternică împotriva lui, poate fi explicat prin ceea ce știm despre marea influență a iudeilor din Alexandria; mai înainte de predicarea creștină, această mare influență se manifesta în viața și lucrarea lui Philo; în primele veacuri ale erei creștine ea continua și amenința biserica; la Alexandria, mai presus de toate, Evangheliile apocrife, cu tendințele lor iudaizante s-au citit mai întii (idem pag. 443, fn. 10).

24. Traducere de E. Goodspeed (fn. 16) pag. 40-41.

25. J. Lebreton (fn. 23) pag. 411, autorul observă că „Barnaba nu făcea decît să urmeze exemplul numeroșilor exegeți iudei, care alegorizau de asemenea legea” (loc. cit.); cf. Philo, „De migratione Abrahami” 89.

26. Vezi cap. IX, pag. 285 f.

27. Jerome, „In Ecclesiastem” 11, 2, PL 23, 11,37.

28. C.S. Mosna, „Storia della domenica”, pag. 26, remarcă pe bună dreptate că argumentația lui Barnaba complicată și irațională este dovada „eforturilor pe care iudeo-creștinii le fac pentru a justifica închinarea lor”.

IARD

Întilnirea Adventiștilor din România aflați în
Diaspora Darmstadt-Marienhöhe, Germania

Am primit cu multă bucurie următoarea scrisoare din partea fraților de origine română stabiliți în Republica Federală Germania, pe care o publicăm în paginile revistei noastre, ca frățietatea să ia cunoștință de cuprinsul ei. Cei ce doresc să răspundă invitației sint rugați să ia legătura direct cu fr. Greising.

Biserica Creștină Adventistă de Ziua a Șaptea din România, dorește

să aibă o bună, principială și frățească legătură cu toate comunitățile și grupele române din Diaspora.

În vederea unei activități conduse de Duhul lui Dumnezeu, care să culmineze cu revărsarea plinătății Ploii Tîrziei, facem un apel la toți românii aflați pe diferitele meridiane ale lumii să acționeze pozitiv în grupul în care se află pentru stringerea rindurilor, pentru unitate și dragoste frățească. A trecut

timpul acțiunilor egoiste, al intereselor subiective și al disputelor. Sintem chemați să lucrăm cît este încă posibil. Și nu putem luera cu succes dacă nu facem și noi ceea ce declara Mintuitorul nostru: „Eu însumi Mă sfințese, pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr (Ioan 17,17).

Cu rubrică frățească,
Dumitru Popa

Către

UNIUNEA DE CONFERINȚE A BISERICII A.Z.Ș, DIN ROMÂNIA

Str. Plantelor 12
București — sector 2
România

Iubiți frați,
Stimate surori,
Dragi prieteni,

Vă adresăm un călduros salut frățesc și ne exprimăm speranța că în urma revoluției din luna decembrie 1989 lucrarea Domnului din România va propăși. Așteptăm să trăim momente de scumpe, revederi și de comunicări nestîmjenite cu voi, în care ajutorul și sprijinul să fie reciproc, făcute din sfință dragoste și dintr-o plăcută îndatorire frățească.

Credem că poporul advent din România va avea un rol sporit în redresarea națională și renașterea moralității. Întrezărim trepte noi în dezvoltarea Bisericii și sintem convinși că se vor obține cu ajutorul Domnului victorii binecuvîntate. Nădăjduim că adventiștii din România se vor bucura încă de la începutul procesului de democratizare de drepturi egale cu celelalte confesiuni, că vor fi cîștigate libertatea cuvîntului adventist, libertatea învățămîntului adventist de toate gradele, că Biserica va reintra în posesiunea tuturor bunurilor sale, că administrația Bisericii va chibzui la refacerea instituțiilor editoriale și că se va da o dezvoltare deosebită lucrării muzicale, celei literare și celei medicale.

Noi, cei din Diaspora, dorim să dezvoltăm părtășia cu Voi și în acest sens Vă invităm

să participați la cea de-a 3-a Întilnire a noastră care va avea loc la Darmstadt-Marienhöhe în Germania, în zilele de 10—12 august 1990. Binevoiiți, vă rugăm, să aduceți la cunoștința întregii frățietăți această invitație, dacă este posibil să o publicați în Curierul Adventist.

În așteptarea răspunsului Dv., rugăm pe Tatăl nostru din Ceruri să vă binecuvînteze împreună cu întreg poporul și moștenirea Sa din România.

În numele comitetului de organizare a Întilnirii :

Aurel Pălășan
Mircea Diaconescu
Cornel Gresing

Germania, 31 ianuarie 1990

Comitetul de organizare : Liviu Adam, Mircea Diaconescu, Corneliu Greising, Romulus Morariu, Ioan Orban, Aurel Pălășan, Ilie Stoica, Victor Szabo, Ion Vulvură, Aurel Zgonea

P.S. Rugăm trimiteți corespondența pe adresa :
Herrn Dr. Cornelius Greising, Margaretenstr.
43, 6070 Langen, B.R. Deutschland

Desi creaiți desăvârșiți după chipul lui Dumnezeu și așezați în condiții de viață perfecte, Adam și Eva au devenit călcători ai Legii, păcătoși. Cum a avut loc o astfel de radicală și teribilă transformare?

ORIGINEA PĂCATULUI. Dacă Dumnezeu a creat o lume desăvârșită, cum s-a dezvoltat oare păcatul?

1. DUMNEZEU ȘI ORIGINEA PĂCATULUI. Este Dumnezeu Creatorul și autorul păcatului? Sfânta Scriptură subliniază faptul că Dumnezeu, prin natura Sa, este sfânt (Is. 6,3) și în El nu există nelegiulre. „Lucrările Lui sînt desăvârșite, căci toate căile Lui sînt drepte; El este un Dumnezeu credincios și fără nedreptate, El este drept și curat” (Deut. 32,4). Scriptura declară: „Departate de Dumnezeu nedreptatea, departe de Cel atotputernic fărădelegea” (Iov 34,10). „Dumnezeu nu poate fi ispitit ca să facă rău, și El însuși nu ispitește pe nimeni” (Iacov 1,13); El urăște păcatul (Ps. 5,4; 11,5). Creațiunea originală a lui Dumnezeu a fost foarte bună” (Gen. 1,31). Departate de a fi autorul păcatului, El este „urzitorul unei mințiuni vecinice” (Evr. 5,9).

2. AUTORUL PĂCATULUI. Dumnezeu ar fi putut preveni păcatul creînd un univers de roboți care aveau să facă numai ceea ce erau programati să facă. Dar iubirea lui Dumnezeu cerea ca El să creeze ființe ce puteau răspunde în mod liber iubirii Sale, și un astfel de răspuns este posibil de primit numai de la ființe care au puterea sau capacitatea de a alege.

Înzestrînd totuși ființele omenestii cu acest fel de libertate, acesta a însemnat că Dumnezeu a trebuit să-și asume riscul ca unele ființe create să se îndepărteze de El. Din nefericire, Lucifer o ființă ocupînd o poziție înaltă în lumea îngerilor, s-a mîndrit. (Ez. 28,17; Tim. 3,6) Nemulțumit cu poziția sa în conducerea lui Dumnezeu (Iuda 6), el a început să poftască chiar locul sau poziția lui Dumnezeu (Is. 14, 12-14). Într-o încercare de a lua conducerea și controlul universului, acest înger căzută a semănat semințele discordiei printre colegii lui înger și a cîștigat simpatia și adeziunea multora. În consecință, conflictul care a avut loc în ceruri a luat sfîrșit atunci cînd Lucifer, acum cunoscut ca Satana, adversarul lui Dumnezeu, și îngerii lui, au fost alungați din ceruri (Apoc. 12, 4,7-9. Vezi de asemenea și cap 8).

3. ORIGINEA PĂCATULUI ÎN NEAMUL OMENESC. Netulburat de expulzarea lui din cer, Satana s-a hotărît să ispitească și pe alții să se alature în răvrătirea sa împotriva conducerii lui Dumnezeu. Atenția sa a fost atrasă de neamul omenesc nou creat. Cum să determine pe Adam și Eva să se răz-

vrătească? El trăiesc într-o lume desăvârșită, Creatorul îngrijindu-Se de toate trebuințele lor. Cum ar putea ei să devină nemulțumiți și neîncrezători în Acela care a fost izvorul fericirii lor? Raportul primului păcat ne dă răspunsul.

În asaltul său asupra primelor ființe omenestii, Satana s-a hotărît să-i prindă atunci cînd erau mai puțin veghetori. Apropindu-se de Eva pe cînd se afla aproape de pomul cunoștinței binelui și răului, Satana — sub înfățișarea unui șarpe — o întreabă despre interzicerea de către Dumnezeu de a mîncea din pom. Cînd Eva a confirmat că Dumnezeu a zis că ei vor muri dacă vor mîncea din fructele pomului, Satana a pus în discuție interdicția divină spunînd: „Cu si-

**ADEVĂRUL
AȘA CUM ESTE EL
ÎN ISUS HRISTOS**

**NATURA
OMULUI
(II)**

guranță că nu veți muri”. El i-a trezit curiozitatea sugerîndu-i faptul că Dumnezeu încerca s-o țină departe de o nouă și minunată experiență: aceea de a fi asemenea lui Dumnezeu (Gen. 3,4,5). Imediat îndoială cu privire la Cuvîntul lui Dumnezeu a prins rădăcini. Eva a fost fascinată în fața marilor posibilități pe care credea că le oferă fructul. Ispita a început să acționeze asupra minții sale nepătate. Credința în Cuvîntul lui Dumnezeu s-a schimbat acum pentru credința în cuvîntul lui Satana. Deodată ea și-a imaginat că pomul era bun de mîncat și plăcut de privit, și că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea”. Nemulțumită de poziția ei, Eva a cedat ispitei de a deveni asemenea lui Dumnezeu. „A luat deci din rodul lui, și a mîncat: a dat și bărbatului ei, care era lingă ea, și bărbatul a mîncat și el” (Gen. 3,6).

Încrezîndu-se mai degrabă în judecata ei decît în Cuvîntul lui Dumnezeu, Eva a decăzut din poziția sa înaltă și s-a afundat în păcat.

Căderea neamului omenesc, s-a caracterizat în primul rînd printr-o prăbușire a credinței în Dumnezeu și în Cuvîntul Său. Această necredință a dus la neascultare, care, la rîndul ei, a rezultat într-o rupere a legăturii și în final la despărțirea dintre Dumnezeu și om.

IMPACTUL PĂCATULUI. Care au fost consecințele imediate și cele pe termen lung ale păcatului? Cum a afectat el natura umană? Și care este perspectiva eliminării păcatului și dezvoltării naturii umane?

1. CONSECINȚELE IMEDIATE
Prima consecință a păcatului a fost schimbarea produsă în natura umană care a afectat relațiile interpersonale, ca și relațiile cu Dumnezeu. Noua experiență plină de euforie și care a deschis ochii, a adus lui Adam și Evei numai simțămînte de rusine (Gen. 3,7) în loc de a deveni egali cu Dumnezeu așa cum promisese Satana, el au devenit fricioși și au căutat să se ascundă (Gen. 3,8—10).

Cînd Dumnezeu a întrebă pe Adam și Eva în legătură cu păcatul lor, în loc de a-și recunoaște greșeala ei au încercat să arunce vina asupra altuia. Adam a spus: „Femeia pe care mi-ai dat-o ea să fie lingă mine, ea mi-a dat din pom și am mîncat” (Gen. 3,9). Cuvîntele lui implică faptul că Eva și — în mod indirect — Dumnezeu erau de vină erau răspunzătoare pentru păcatul său, arătînd în mod clar cum păcatul mîncos a legătura cu soția ca și cu Creatorul său. La rîndul ei, Eva a aruncat vina pe sarpe (Gen. 3,13).

Consecințele teribile ce au rezultat din această descoperire seriozitatea păcatului lor, Dumnezeu a blestemat pe sarmă pe mijlocul Satanei, condamnîndu-l să se frască pe bușcă ca un semn vesnic al căderii (Gen. 3,14) Femeii, Dumnezeu i-a zis: „Voi mări foarte mult suferința și însărcinarea ta: cu durere vei naște copii, și dorințele tale se vor ține după bărbatul tău, iar el va stăpîni peste tine” (Gen. 3,16) Iar pentru că Adam a ascultat de soția sa în loc să asculte de Dumnezeu, pămîntul a fost blestemat ca să mărească încredințarea, frămîntarea și truda muncii sale: „Fiindcă ai ascultat de glasul nevastei tale, și ai mîncat din pomul despre care îți năvălim: Să nu mînci de loc din el, blestemat este acum pămîntul din pricina ta. Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale, spini și pâlămîdi să-ți dea, și să mînci larma de pe cîmp. În sudarea frunții tale să-ți mînci pîinea, pînă te vei întoarce în pămînt, căci din el ai fost luat, căci țărîna ești și în țărîna de vei întoarce.” (Gen. 3,17-19).

Reafirmînd ne schimbabilitatea Legii Sale și faptul că orice păcat duce cu siguranță la moarte, Dumnezeu a zis: „Căci țărîna ești, și în țărîna te vei întoarce” (Gen. 3,19). El a adus la îndeplinire acest verdict scoțînd pe păcătoși afară din cîminul edenic, întrerupînd legătura lor directă cu Dumnezeu (Gen. 3,8) și împiedicîndu-i de a se mai înfrupta din pomul vieții, izvorul vieții veșnice. În acest fel, Adam și Eva au devenit supuși morții (Gen. 3,22).

2. CARACTERUL PĂCATULUI. Multe pasaje scripturistice incluzând în mod deosebit raportul căderii în păcat, fac clar faptul că păcatul este un rău moral. Rezultatul alegerii unui agent moral liber de a călca voința descoperită a lui Dumnezeu (Gen. 3,1-6; Rom. 1,18-22).

a. DEFINIȚIA PĂCATULUI. Definiția biblică a păcatului cuprinde: „Oricine face păcat, face și fărădelege” (călcarea Legii — I Ioan 3,4), „Cine știe să facă bine și nu face, săvârșește un păcat” (Iacob 4,17) și „tot ce nu vine din incre-

dinare (din credință) e păcat” (Rom. 14,23). O definiție mai larg cuprinzătoare a păcatului este: „Orice deviere de la voința cunoscută a lui Dumnezeu, fie neglijând a face ceea ce El a poruncit în mod deosebit sau făcând ceea ce El a interzis în mod categoric”.⁸

Păcatul nu cunoaște neutralitate. Domnul Hristos declara, „Cine nu este cu Mine este împotriva Mea” (Mat. 12,30). A nu crede în El este păcat (Ioan 16,9). Păcatul este absolut în caracterul său, pentru că este răzvrătire împotriva lui Dum-

nezeu și a voinței Sale. Orice păcat mare sau mic, are ca rezultat verdictul „vinovat”. Astfel, „cine păzește toată Legea, și greșește într-o singură poruncă, se face vinovat de toate” (Iacob 2,10).

NOTE:

8. „Păcat”. Dicționarul Biblic A.Z.S. ad. rev. vol. VII, pag. 1042.

Redacția

„Și pentru mine”

Era la începutul primăverii. O dorință arzătoare de a părăsi Dusseldorf-ul puse stăpânire pe pictorul Stenburg și, cu carnetul de schițe, hoinărea prin cimpurile de primprejurul orasului.

Într-o zi, la liziera unei păduri, întâlni o țigancă tânără și frumoasă care împletea coșuri.

„Ce tablou ar putea să fie!” murmură pictorul. „Dar cine ar compăra portretul unei țigănci? Nimeni!”

În Dusseldorf se considera că țigani și vrăjitori, și că orice legătură cu ei era periculoasă.

Văzând pe artist, țigăra fată a lăsat coșul și a început să danseze cu o grație și o nșurintă uimitoare. Pictorul a început să-i schițeze silueta.

„Ea este mai mult decât frumoasă”, își spuse el. „Este un model de primă clasă. Am să o pictez ca dansatoare spaniolă”.

S-au înțeles astfel ca Pepita să vină de trei ori pe săptămână la atelier pentru a fi pictată.

Ea a venit la ora fixată. Pânzele terminate, cele începute, accesoriile care ornamentau atelierul; mobilele, vasele, armurile, vesmintele etc., au uimit-o. O mare „piesă de altar” aproape terminată a impresionat-o puternic. Era răstignirea. Cu o voce tremurândă întrebă pe pictor cine este personajul principal.

— Hristos, răspunse Stenburg cu nepăsare.

— Și ce-I fac?

— Îl răstignesc, zise pictorul. Și acum, fetito, întoarce-te la dreapta. Așa... e bine.

Fata continuă să întrebe:

— Cine sînt oamenii aceștia din jurul Lui... acești oameni cu fețele așa de urite?

— Ascultă, îi zise pictorul cu nerăbdare, nu am timp să-ți răspund.

Fata nu a mai întrebat nimic. Privea tabloul în tăcere. Cu fiecare sesiună tabloul devenea tot mai fascinant. Din cînd în cînd mai punea câte o întrebare. Într-o zi izbueni:

— Spuneți-mi și mie de ce L-au crucificat? A fost așa de rău?

— Nu, din contră, a fost foarte bun.

Atît a putut afla în ziua aceea. Ea reținea fiecare cuvînt ca pe o comoară și data următoare continua cu întrebările.

— Dacă era așa de bun, de ce L-au tratat în felul acesta? A fost numai pentru cîteva clipe și apoi L-au lăsat să plece?

— Aceasta pentru că... și pictorul încetu să-i povestească istoria crucificării, care ne el nu-l mai impresiona. La sfîrșit, a adăugat: „El a murit pentru toți păcătoșii”.

Acest gînd a fost străpungător pentru țigăra fată.

„Piesa de altar” și „Dansatoarea spaniolă” au fost terminate odată.

Aceasta era ultima vizită a Pepitei la atelier. Ea a zăbovit timp îndelungat în fața tabloului. Înainte de plecare, fata a continuat cu o voce gravă:

— Spuneți-mi, dv. Îl iubiți mult, pentru că El a suferit toate acestea pentru dv.?

— Anoi a dispărut, dar cuvintele ei stăruiau în mintea pictorului devenind chinuitoare. În cele din urmă, chinul a devenit insuportabil. A mers la un preot și, după ce și-a mărturisit păcatele, a primit dezlegarea, fiind asigurată că „toți acei în rînduială”. Însă întrebarea fetei încă îl neliniștea.

Într-o zi a văzut o grupă de oameni îndreptîndu-se spre o casă sărăcăcioasă. Din partea opusă veneau alții. După cîteva zile a aflat că în acea casă locuia un străin de religie reformată. Era oare bine să intre în legătură cu acești oameni?

Poate va găsi pace pentru sufletul său. S-a apropiat de ei fără a avea intenția de a li se alătura.

Predicatorul vorbea și acționa ca unul care umblă pe pămînt, dar umblă cu Hristos, ca unul pentru care Hristos este totul. Și Stenburg a găsit ceea ce dorise atît de mult: o credință vie.

Noul său prieten i-a împrumutat pentru un timp Noul Testament. Urmărit și izgonit din Dusseldorf, după cîteva săptămîni, acesta a luat cartea cu el. Dar sămînta așă primită în inima artistului. Sufletul lui s-a umplut cu o dragoste aprinsă. El repeta mereu: „Pentru mine! El a făcut totul pentru mine! Cum as putea să eu, la rîndul meu, să vestesc altora această iubire fără margini care ar schimba viețile lor cum a schimbat și viața mea? Ea este și pentru ei, dar ei sînt orbi, așa cum eram și eu altădată. Cum să predic? Eu nu am talent. Dragostea lui Hristos înima îmi umple, dar nu știu să o exprim în cuvinte!”

În acest timp, Stenburg luase mecanic o bucată de cărbune și schițase un cap inecunuat de snini. Pe măsură ce lucra era tot mai impresionat. Și, deodată, l-a străfulgerat o idee.

— Eu noi picta! Pensula mea va proclama dragostea divină! Oh, în piesa de altar eu n-am pus decît suferința agoniei pe fata Lui. Nu acesta este adevărul. Trebuie dragoste inexprimabilă, compălimire infinită și sacrificiu voluntar.

Artistul s-a rugat lui Dumnezeu ca tabloul să fie grăitor. Și într-adevăr, noul tablou a fost o revelație. Acest tablou a fost dăruit orasului său natal și a fost expus în galeria celebră a picturilor. Mulți locuitori au venit să-l vadă și mulți repetau cuvintele scrise în partea de jos a tabloului: „Iată ce am făcut Eu pentru tine! Dar tu ce ai făcut pentru Mine?”

Intr-o zi, Stenburg a zărit prin-
tre vizitatori o față sărmană care
plîngea în hohote.

— Copilă, a întrebat-o el, de ce
atîta durere?

Ea s-a întors. Era Pepita.

— Oh, domnule, răspuse fata,
pentru că El m-a iubit așa de mult,
dar eu nu sint decît o țigancă săr-
mană. Această dragoste este pentru
dv. și nu pentru oameni ca mine.

Pictorul i-a vorbit despre dra-
gostea minunăta care se revărsa și
asupra ei. Au discutat pînă la ora
închiderii galeriei. Stenburg primea
acum cu bucurie întrebările pentru
că subiectul îl interesa în mod deo-
sebit. Tînăra fată a primit și a cre-
zut cuvintele lui.

Au trecut ani de la această în-
fîmplare. Era o iarnă grea. Lucrul
de peste zi era terminat și, în fața
unui foc, artistul citea prețioasa
Evanghelie pe care o procurase cu
multă chelăluială.

Cineva bătu, într-o zi, la ușă.
Deschise. Intră un necunoscut îm-
brăcat cu o haină veche. El privi cu
neșă resturile cîinei de pe masă în
tîmp ce-i spunea scopul venirii lui.
El rugă să meargă cu el pentru o
lucrare urgentă.

— Ce lucrare este aceasta?, în-
trebă pictorul puțin neîncrezător?

— E cineva pe moarte care ar
dori să vorbească.

— Bine, zise Stenburg, dar mai
întîi mîncă.

Omul primî invitația cu multă
recunoștință.

— Oh, domnule, toți vom muri
dacă nu vom găsi hrană, zise el.

Stenburg a umplut un sac cu
alimente și au pornit pe străzile ce
duceau la marginea orașului. Au
ajuns la liziera unei păduri, unde
se putea vedea cîteva corturi mi-
zerabile.

Aproape lîrîndu-se, artistul pă-
trunse într-unul dintre corturi. Un

admirabil clar de lună lumina in-
teriorul. Pe un pat de frunze us-
cate era întinsă o tînără cu față
palidă și slăbită. Era Pepita. Ea a
deschis ochii și s-a ridicat încet.

— Da! El, Mintuitorul, a venit
și pentru mine! El mi-a alins mi-
nile. Mîinile Lui singerau. El mi-a
zis: „Iată ce am făcut Eu pentru
tine”, spuse ea.

După aceste cuvinte, Pepita și-a
luat rămas bun de la pictor.

Ani au trecut..., a murit și
Stenburg. Dar tabloul impresiona și
mai tîrziu vizitatorii.

Un tînăr nobil, în drum spre
Paris, s-a oprit în Dusseldorf și a
vizitat celebra galerie de picturi.
Tabloul lui Stenburg i-a reținut
atenția. El citi și reciti textul scris
în partea de jos a tabloului. Stătu
captivat în fața lui ore în șir, pînă
ce, politicos, gardianul l-a anunțat
că ora închiderii muzeului a sosit.

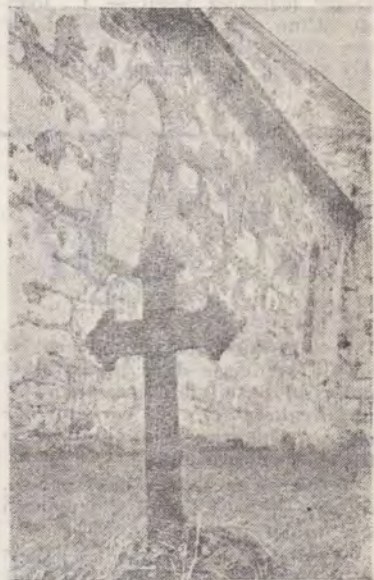
Afară se lăsase întunericul, dar
în sufletul lui se iveau zorii unei
vieți veșnice. Era contele Zinzen-
dorf. Apoi se urcă în trăsură, dar
nu pentru a-și continua drumul
spre Paris, așa cum dorise în di-
mineața acelei zile, ci spre casă.
Începînd din ceasul acela el și-a
depus viața, averea, întreaga sa
ființă la picioarele Aceluia care-i
soplișe: „Iată ce am făcut Eu
pentru tine! Dar tu ce ai făcut
pentru Mine?”

După ce a proclamat mai mulți
ani Darul lui Dumnezeu către ome-
nire, tabloul a fost distrus de un
incendiu. Dar cuvintele înscrise pe
el ni se adresează și nouă: „Iată
ce am făcut pentru tine! Dar tu
ce ai făcut pentru Mine?”

Putem spune și noi, fiecare în
dreptul nostru: „Da! Și pentru
mine!”

Redacția

Sfîrșit de cale

• Cu adînc regret, dar și cu spe-
ranța vieții veșnice, ne luăm ră-
mas-bun de la distinsa soră
Ecaterina Zgonea, membră a comu-
nității Brașov, care și-a încheiat
alergarea vieții la 10 iulie 1989.

S-a născut la Tirlungeni în anul
1917 și, după ce s-a căsătorit în
anul 1937 cu Nicolae Zgonea, a cu-
noscut credința adventă și a înche-
iat legămîntul cu Dumnezeu. Avea
să treacă apoi doisprezece ani de
rugăciune și luptă sufletască pînă
ce și soțul său și-a predat inima
Mintuitorului.

În familie s-au născut șase copii,
crescuți în temere de Dumnezeu.
Sora Zgonea și-a dedicat întreaga
viață slujirii semenilor — mai ales
celor apăsați de sărăcie, boală și
descurajare. În biserică a îndepli-
nit diferite slujbe, între care pri-
mă-diaconesă și membră a comi-
tetului comunității. Cu ospitalita-
tea, evlavia și rugăciunile sale a
sprijinit pe toți slujitorii Evanghe-
liei.

Serviciul divin de înmormîntare
a fost condus de frații Orban Adal-
bert, Emilian Niculescu și Gabriel
Vasilescu, din partea Uniunii.

† † †

PÎINEA VIEȚII

Texte biblice de care ne putem folosi cu ocazia
asistenței religioase la bolnavi, bătrîni, la cei sin-
guratîci și descurajați, ispițiți:

- pentru cei singuratîci: Ps. 25,15-20
- dorința iertării păcatelor: Ps. 51,2-3;
Evr. 4,14-16
- cei ce doresc calea înnoirii: Ps. 40,1-4
- contra fricii și a temerii: Fil. 4,4-7
- în împrejurări îngrijorătoare: 1 Petru 5,7
- pentru siguranță: Rom. 8,38-39
- mîngiere: Ps. 23,1-6
- mîngiere pentru cei care se află în fața mor-
ții: Ioan 14,1-3
- mîngierea învierii: 1 Cor. 15,12-58
- binefacerea mărturisirii: 1 Ioan 1,9
- pentru cei în pericol: Is. 43,2
- asigurarea îndreptățirii: Rom. 5,1-7
- cei ce așteaptă un răspuns: Ps. 37,5-7
- asigurarea prieteniei cu Isus: Ioan 15,14
- exprimarea bucuriei: Ps. 92,1-5

În memoriam

Cu adincă mîhnire aducem la cunoștința frățietății încetarea din viață, la o vîrstă nu prea înaintată, a pastorului—pensionar Pascu Năstase.

Născut la 6 noiembrie 1924 în comuna Voievoda, jud. Teleorman, a crescut într-o familie de credincioși activi în comunitate, ceea ce a avut o puternică influență asupra vieții sale.

Doritor să slujească lui Dumnezeu și bisericii Sale, urmează cursurile Seminarului Teologic Adventist de la Brașov și în 1945 îl găsim colportor în cadrul Conferinței

Muntenia, după care este chemat în lucrarea de pastorație.

Începînd din 1948 va lucra în cadrul Conferinței Muntenia în districtele Tr. Măgurele, Slănic-Prahova, Alexandria, Plosca, Antonești, Peretu, Cervenia, pînă la ieșirea sa la pensie rămînd însă activ în cadrul bisericii.

Se căsătorește la 17.IX.1951 cu sora Orfa Minzățeanu, întemeind un cămin în care vor crește două vîlștăre, Nicu-Beniamin și Doina-Eunice.

Întreaga sa viață, fr. Pascu și-a consacrat-o slujirii lui Dumnezeu și aproapelui și închide ochii în speranța revederii la ziua răsplătirii finale cu cei dragi și cu frățietatea pentru care a trudit.

Înmormîntarea a avut loc la Alexandria, în ziua de 28 ianuarie 1990, familia îndurerată și frățietatea conducîndu-l la locul odihnei sale.

Cuvîntul mîngietor al Scripturii a fost rostit cu ocazia aceasta de frații pastori Popescu Nicolae, Radu Ion și Breja Alexandru.

Comitetul Uniunii

In curind:
SEMNELE TIMPULUI

• La vîrsta foarte înaintată de 97 de ani a încetat din viață, în ziua de 24 august 1989, sora **Anghelina Caraivan**, soția lui Marin Caraivan (unul dintre pionierii adventiști ai Teleormanului, ani de-a rîndul membru în comitetul Conferinței Muntenia) și mama fostului pastor Caraivan Fănică.

Născută la 6 noiembrie 1892 și botezată în anul 1920, a dus curajoasă luptele credinței mai ales în anii de persecuție antonesciană. A avut parte de harul deosebit să-și vadă pe toți cei șapte copii în credință — patru fete și trei băieți (doi decedați).

Atunci cînd credincioșii adventiști din Seaca au fost forțați să renunțe la credință, cu un distins curaj dînsa a spus: „Mie să-mi lăsați doi ani timp de gîndire, pentru că doi ani mi-au trebuit pînă am luat credința“.

Serviciul divin de înmormîntare a fost condus de fr. Niculescu Teodor, iar încurajările cuvintelor Scripturii limpezi și senine ca cerul acelei zile de august au mîngiat inimile întristate ale celor prezenți.

† † †

Aducem la cunoștința frățietății încetarea din viață — după o grea suferință — a sorei **Gherghina Dănău**, soția fratelui pastor-pensionar Barbu Dănău.

Născută la 4 mai 1921 în localitatea Bucium de lingă Făgăraș, vine în 1923 împreună cu părinții la București. La vîrsta de 14 ani se hotărăște să încheie legămîntul veșnic cu Mîntuitorul Isus Hristos, devenind membră a comunității București—Labirint, unde este foarte activă la Tabita, Școala de Sabat și cor.

Hotărîtă să aibă un rol activ în lucrarea lui Dumnezeu, se căsătorește la 20 august 1939 cu pastorul Barbu Dănău, alături de care va cunoaște împlinirea vieții în Hristos timp de 50 de ani. Viața de familie a cunoscut fericirea și prin cei trei copii, Adrian, Daniela și Gabriel, amintindu-și de la cel mai mic la cel mai mare.

Trece prin suferințele celui de al doilea război mondial, singură, după care este alături de soțul ei în diferitele locuri ale activității acestuia: Brăila, Craiova, București—Labirint. Fire deschisă, încrezătoare, a fost totdeauna un cata-

lizator, un izvor de entuziasm și bucurie creștină, chiar în împrejurări grele în care se formează caracterele tari.

A iubit pe Dumnezeu din toată inima și pe soțul ei pe care l-a ajutat în lucrarea de cîștigare de suflete. Cu toate că dorința de viață mai străbătea ființa ei în cel de al șaptelea deceniu de viață, moare împăcată cu Dumnezeu, mărturisind dorința sinceră de a fi în veșnicie alături de cei dragi ai ei; pentru care s-a rugat pînă în ultima clipă.

Înmormîntarea a avut loc în ziua de 15 ianuarie 1990 în București, cuvîntul mîngietor al Scripturii fiind prezentat de fr. pastori Dumitrescu Nelu, Niculescu Teodor, și Faluvegi Dezideriu. În speranța revederii la ziua răsplătirilor finale, la marea de cristal a veșniciei.

† † †

— La 28 septembrie 1989, încetează din viață fr. **Vasile Udrescu**, membru al comunității București—Belu.

Fr. V. Udrescu a fost un vechi membru al bisericii, un bărbat activ, care s-a identificat în totul cu biserica și lucrarea lui Dumnezeu.

Născut la 19 aprilie 1906, cunoaște adevărul din tinerețe și la 5 aprilie 1923, coboară în apa botezului, botezat fiind de fr. P.P. Paulini. Slujbaș principal în comunitate, pune mult zel în însărcinările primite, lucrînd mult timp ca prezbiter al comunității București—Belu. A fost totdeauna de mult ajutor și gata de a sprijini biserica și organizația ei.

Se căsătorește la 11 ianuarie 1931 cu sora Udrescu Maria, care primește credința în anul 1929, botezată de fr. V. Georgescu, fiind un prețios ajutor și sprijin fr. V. Udrescu în tot timpul vieții sale, pînă la 20 februarie 1988, cînd trece la odihnă.

Familia fr. V. Udrescu și-a trăit viața lucrării și a credinței în temere de Dumnezeu, trecînd prin încercări în decursul anilor, rămînd însă credincioși Mîntuitorului lor și adevărului.

La înhumarea fr. V. Udrescu, care a avut loc la cimitirul Evanghelic în ziua de 30 sept. 1989, cuvîntul mîngietor al Scripturii a fost rostit de frații Strîmbu Gheorghe și Faluvegi Dezideriu.

O grupă de romi din comunitatea A.Z.S. Tg. Mureș împreună cu pastorul Gyeresi Iosif

PORUNCA IUBIRII

Urmare din pag. a 10-a

spirituală și numerică. Dorim să atragem atenția lumii la previ-
ziunile profetice cu privire la
evenimentele prin care Dumne-
zeu acționează pentru încheie-
rea istoriei lumii și restabili-
rea Împărăției Sale.

Acum este timpul propovă-
duirii pe orice cale și este
vremea faptelor, de a acționa
prompt. Orologiul vremii isto-
rice a Planului de Mintuire ne
trezește și timpul sfârșitului ne
obligă să ne ridicăm, să ne pre-
gătim și să zicem: „Iată-mă,
trimite-mă!”

„Dumnezeu așteaptă de mult
ca fiecare membru potrivit ca-
pacităților sale să lucreze, ca
toată biserica să fie pătrunsă de
spiritul slujirii” (F.A. 72 man.).

Ținta propusă pentru anul
1990 este ca lucrarea de evan-
ghelizare să aibă ca rezultat un
suflet care a încheiat legămîn-
tul botezului la fiecare 15
membri ai bisericii.

În vederea realizării acestui
țel măreț facem următorul
apel:

— Rugăm pe fiecare membru
al bisericii să facă experiența
reconvertirii în viața sa perso-
nală;

— Fiecare să stabilească o
relație permanentă și vie cu Isus
Hristos prin rugăciune, studiu
și umblarea cu El prin credință;

— Să reinnoim o consacrare
completă în vederea slujirii ne-
voilor încheierii lucrării de
Evanghelizare;

— Să readucem spiritul ad-
vent, iubirea și zelul misionar
de la început;

— Facem un apel la fiecare
familie adventă să refacem alta-
rul familial, relațiile sufletești
între membrii familiei, pentru a
deveni o lumină și o binecuvîn-
tare pentru vecinii lor;

— Pastorii și slujbașii comu-
nităților să se întâlnească, să se
consfătuiască și să întocmească
planuri de lucru după modelul
bisericii primare, ca vestea cea
bună să ajungă în orice locali-
tate și la orice suflet; membrii
să fie instruiți pentru o bogată
și viguroasă activitate de evan-
ghelizare și câștigare de suflete;

— Fiecare comunitate să de-
vină un centru de lumină de
unde să pornească chemarea
salvatoare a iubirii lui Dum-
nezeu.

Pastor consilier,
Gyeresi Iosif